Nr. 18

5 mei 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

Het geheim van de onderaardse gang

door Henk de Vos

De heer Ros, leraar Nederlands, liep met gefronste wenkbrauwen tussen de banken door, waarin de leerlingen zaten te zweten op het laatste proefwerk voor de grote vakantie. Dit proefwerk was voor de meesten beslissend voor het rapport, vooral voor Paul van Stralen, die een kei was in de wiskundevakken, maar tot nu toe van proefwerken Nederlandse taal nog niet veel had gemaakt.

Paul zat diep gebogen over zijn werk en het zweet brak hem uit toen hij de voetstappen van de heer Ros niet meer hoorde. Dat betekende dat de leraar over zijn schouder stond te kijken wat hij ervan terechtbracht. Maar aan Pauls lijden kwam een plotseling einde, toen achter in het lokaal een harde klap klonk, alsof iemand met een hand op de lessenaar sloeg. Er ging een zucht van verlichting door de klas, even was de spanning gebroken. Alleen Roel Wagner zat met een rood hoofd over zijn proefwerk gebogen. Snijdend klonk de stem van de leraar: „Was jij dat, Wagner, die dat lawaai maakte?"

Roel keek op. „Ja, meneer, er viel iets van mijn tafel."

De blik van de heer Ros gleed naar de grond en met enkele passen bereikte hij het propje dat daar lag. Hij raapte het op, vouwde het open en zag dat er iets op stond geschreven. „Ik houd er niet van andermans brieven te lezen," zei hij toen, „maar ik verwacht dat degene die dit briefje door de klas schoot na afloop van de les even zal blijven. En jij ook, Wagner," voegde hij eraan toe.

Drie minuten later haalde hij de proefwerken op en stroomde de klas leeg. Maar twee banken bleven bezet. In de ene zat Roel Wagner, in de andere zijn boezemvriend Lex Boom. De twee jongens leken net zoveel op elkaar als een kat op een olifant. Lex was lang en tenger, Roel daarentegen was klein en breedgeschouderd. Hij was behoorlijk sterk en blonk uit bij de gymnastieklessen.

De heer Ros hield het vodje papier omhoog en vroeg: „Heb jij deze brief geschreven, Boom?"

Lex knikte.

„Je wilt er toch geen gewoonte van maken, is het wel, Boom, om tijdens het proefwerk correspondentie te voeren met je vrienden? Schrijven is goed, maar niet tijdens de les."

Lex knikte maar weer eens. Het leek nogal mee te vallen, vond hij.

„Ik zal eens kijken, Boom, wat je van dat proefwerk hebt gemaakt. Als het onvoldoende is, dan zwaait er nog wat voor je. En jij, Wagner," vervolgde de heer Ros, „als je nog eens een dergelijk ding ontvangt in de klas, doe het dan geruisloos. Gesnapt?"

De beiden jongens knikten sprakeloos.

„Vooruit, naar huis dan," commandeerde de leraar en opgewekt verlieten de twee het lokaal.

„Pffft," zuchtte Lex op de gang, „dat was geloof ik op het nippertje."

„Hm," bromde Roel, „als je nu dat proefwerk maar goed hebt gemaakt, anders krijg je misschien een taak in de vakantie en dan is het gedaan met onze mooie kampeerplannen."

„Dat is waar ook," herinnerde Lex zich plotseling. „Ik had op dat propje geschreven dat ik een brief heb gekregen van boer Luickx in Huybergen. Hij vindt het goed dat we komen."

„Hoera," schreeuwde Roel en maakte een luchtsprong. „Laten we snel naar buiten gaan en het Paul vertellen." Maar opeens betrok zijn gezicht. „Er is een grote kans dat Paul een taak Nederlands krijgt in de vakantie. Je weet dat hij met taal niet zo best is."

Lex wuifde de bezwaren weg. „Je zult zien dat het allemaal wel meevalt."

Paul wachtte zijn twee vrienden op het schoolplein op en ook hij vernam het grote nieuws, dat de boer in Huybergen er geen bezwaar tegen had dat ze op zijn land zouden kamperen.

„Het is een geweldig terrein," wist Lex te vertellen. „Als je daar een kuil graaft van dertig centimeter diep, heb je water. Maar iets anders: hebben jullie al toestemming van thuis?"

Gelukkig bleken ze dat alle drie te hebben. Het enige dat hun plannen dus nog in de weg kon staan waren eventuele onvoldoendes op het rapport.

Een week later fietsten de drie vrienden welgemutst in de richting van Huybergen. Ze hoopten tegen acht uur in Bergen op Zoom te zijn, dan zouden ze nog voor donker Huybergen kunnen halen. Op school was het allemaal goed afgelopen. Lex had voor zijn proefwerk zelfs een acht gekregen, en hoewel Paul het er minder goed had afgebracht, waren ze alle drie toch best tevreden met de dunne zes min die hij had verdiend. Ze trapten stevig door, vol voorpret om de drie weken die zij op de eenzame hei van Huybergen in een tent zouden doorbrengen. De bagage hadden ze eerlijk verdeeld over de zijtassen die zij alle drie aan hun fietsen hadden. Ze hadden elk een tas vol persoonlijke bezittingen en daarbij had Lex de tent, het grondzeil, de stokken en de grondpennen, Paul de slaapzakken, de twee primussen en de pannen en de tweede tas van Roel was volgestopt met blikken eten.

De tocht verliep zonder ongelukken en inderdaad bereikten ze even voor acht uur Bergen op Zoom, maar Lex zag het laatste stuk wat somber in, omdat er donkere wolken kwamen opzetten.

„Als we niet maken dat we heel gauw in Huybergen komen, rijden we straks in het donker," zei hij.

De twee anderen knikten. Ze besloten nog een korte rustpauze te houden en dan zo snel mogelijk het doel te bereiken. Toch was het nog ruim een uur trappen en Lex, die de weg kende omdat hij er vorige maand nog met zijn vader in de auto was geweest, stelde voor: „Als we eens zo snel mogelijk een plaatsje voor onze tent zochten en wat te eten klaarmaakten, dan kunnen we morgenochtend wel even langs de boer gaan. Wat vinden jullie daarvan?"

De twee knikten enthousiast. In gedachten zagen ze de tent al staan en als het zover was, dan was voor hen de vakantie pas goed begonnen.

Ze reden nu over een smal bospaadje, maar plotseling konden ze niet verder, omdat het pad ophield. Hier moesten ze dwars door het bos, wist Lex zich te herinneren, want een driehonderd meter verder begon de hei. En aan de bosrand wilden ze de tent opzetten.

Tussen de hoge dennen, die met hun dichte kruinen als het ware een dak boven het bos ophielden, was het al aardig donker. Onwillekeurig dempten ze hun stemmen, totdat Roel, die voorop liep, een schreeuw gaf. Met een ruk bleven Lex en Paul staan, zo waren ze geschrokken van Roel, die lachend omkeek. „Dat was een konijn," zei hij, „schrokken jullie zo?"

„Als je nog eens wat weet," kaatste Paul terug. „Maak Ros maar aan het schrikken, wil je, maar mij niet."

Stilzwijgend liepen ze verder, onder de indruk van de stilte van het bos. Opeens hield het bos echter op en stonden ze aan het begin van de heide. Ze gooiden hun fietsen neer en keken de hei over. „Daarginds ergens," aldus Roel die een beweging maakte met zijn arm, „moet Antwerpen liggen."

„Kom, lui," zei Lex, „we hebben geen behoefte meer aan aardrijkskunde. Ik stel voor dat Paul en ik een plekje zoeken voor de tent en terwijl we die opzetten, kan Roel vast de primussen in elkaar zetten en misschien een wel zoeken. We moeten toch water hebben."

Even later waren ze druk in de weer, maar toch maakten ze zo weinig mogelijk lawaai, onder de indruk als ze waren zowel van de heersende stilte als van de duisternis.

Fluisterend kwam Paul even later aan Roel vertellen dat de tent stond en of hij al wat opschoot met het eten.

Roel was druk bezig met het graven van een kuil, maar met het kleine kampschepje viel dat niet mee. Maar zowaar, toen hij ongeveer vijfentwintig centimeter had gegraven, kwam er water en even later had hij een kuiltje vol. Met een pannetje schepte hij het eruit. „Kunnen we dat zo maar gebruiken?" vroeg Paul bezorgd.

„We koken het eerst," besliste Lex en zo gebeurde het.

Twee uur later lagen ze languit in de tent, moe en voldaan. Fluisterend spraken ze af te gaan slapen en de andere morgen direct naar boer Luickx te gaan.

Even later waren ze onder zeil en alleen het geluid van hun zware ademhaling was nog te horen. Plotseling schrok Lex wakker. Bijna had hij een schreeuw gegeven, zo zeker wist hij dat er iemand vlak bij de tent liep. Duidelijk had hij voetstappen gehoord en takken horen kraken. Lex hield zijn adem in en durfde zich niet te verroeren. Maar de voetstappen hoorde hij niet meer. Voorzichtig draaide hij zich om en lichtte een puntje van het tentzeil op. Buiten was het aardedonker en hij bleef even in de verte staren om eraan te wennen. Dan draaide hij zijn hoofd om en schrok. . . Daar bij dat bosje, nog geen tien meter van de tent vandaan, stond iemand. Lex wist zeker dat er iemand stond, hij zag de man duidelijk bewegen. Zijn hart klopte in zijn keel en een ogenblik was hij bang dat de man het zou kunnen horen. Maar dan besefte hij dat de man hen al gezien moest hebben, want hij had hem rond de tent horen lopen. Wat moest deze man hier, vroeg Lex zich af. Was het een zwerver, een zigeuner, die eten zocht? Of was het een smokkelaar? Er werd hier in de buurt veel gesmokkeld, wist hij. Bang was Lex niet. Als het moest stonden hij en zijn twee vrienden hun mannetje. Maar als de man kwaad in de zin had en hij was niet alleen, wat dan?

De man stond er nog steeds en een ogenblik dacht Lex dat hij weer naar de tent kwam. Maar de man bukte zich. . . en was plotseling verdwenen. Helemaal weg was hij en Lex vroeg zich al af of hij niet had gedroomd. De man kon toch niet ineens van de aarde weggevaagd zijn?

Voorzichtig stootte hij Roel aan en legde meteen zijn hand op diens mond. „Roel, Roel, word wakker, Roel."

Het was Paul die toch het eerst wakker werd. „Wat is er?" bromde hij slaperig. „Ssst," deed Lex en fluisterde: „Eerst Roel wakker maken, maar stil, er dreigt onraad."

Even later vertelde Lex zijn vrienden op fluisterende toon wat hij had gezien. „We moeten in ieder geval iets doen," besliste hij. „We moeten zien of die kerel weer te voorschijn komt."

„Je weet toch zeker dat je niet hebt gedroomd?" vroeg Roel voor de zekerheid. Hij voelde er het meeste voor direct maar weer te gaan slapen. Maar ook hij zag in dat dat niet kon. Besloten werd dat Paul de wacht zou houden, voorlopig een uur. Daarna zou hij Roel wakker maken en als die ook een uur had gewaakt zou Lex de wacht weer overnemen.

En zo gebeurde. Maar die nacht gebeurde er niets bijzonders en toen zij de andere morgen tegen zonsopgang opstonden, geloofden zij het verhaal van die nacht nog maar half. Zelfs Lex ging even twijfelen, maar dan schudde hij zijn hoofd. „Ik weet het zeker, lui," zei hij. „Ik denk dat het een smokkelaar was die hier misschien wel een onderaards hol heeft of zo iets." Hij wachtte even, want hij verwachtte hoongelach van zijn vrienden, maar die knikten ernstig. Ook zij hadden aan die mogelijkheid gedacht.

„Het lijkt me het beste om de boer te waarschuwen," opperde Paul. Zijn vrienden tekenden evenwel onmiddellijk protest aan. „Wat denk je wel," zei Roel, „wat er dan gaat gebeuren. Een briefje aan thuis en ze komen ons halen. Niks, hoor, dit is een zaak die we zelf op moeten knappen."

Dat vond Lex ook. „Bovendien," voegde hij eraan toe, „denk je dat de boer ons zou geloven? Hij zou ons gewoon uitlachen."

Hiermee waren de anderen het eens. Het klonk inderdaad nogal ongeloofwaardig en daar kwam nog bij, dat, als zij het aan de boer vertelden, deze misschien zou zeggen dat ze maar ergens anders hun tent moesten opslaan. En

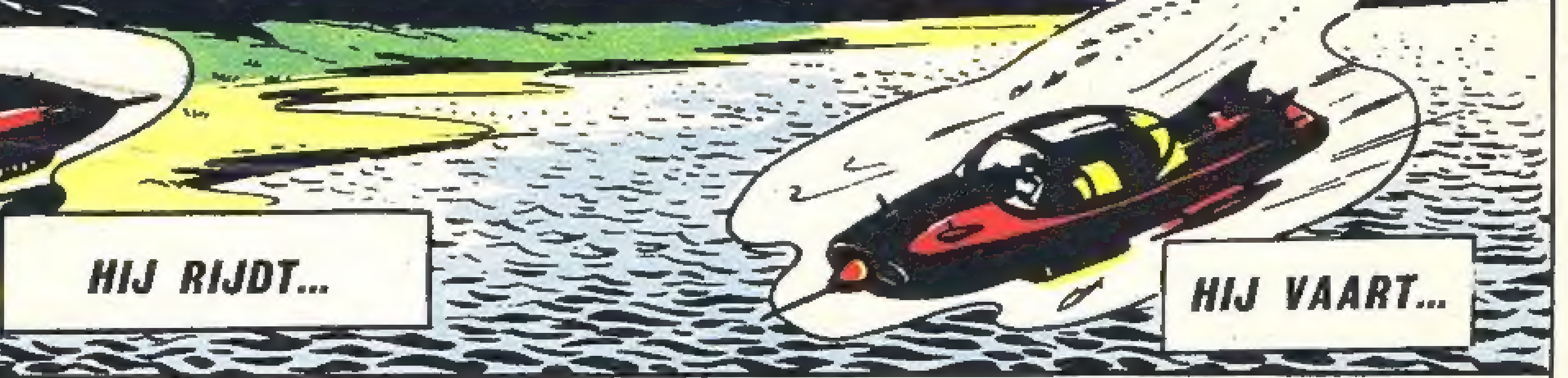
Vervolg op blz. 26

De vliegende auto

DE VADER VAN DR. BEAKER, OP EXPEDITIE IN HET AMAZONEGEBIED, WERD VERMIST. DE AUTO GING NAAR HEM OP ZOEK EN VOND EEN VERLATEN KAMP. OPEENS VERSCHEEN ER EEN MONSTER...

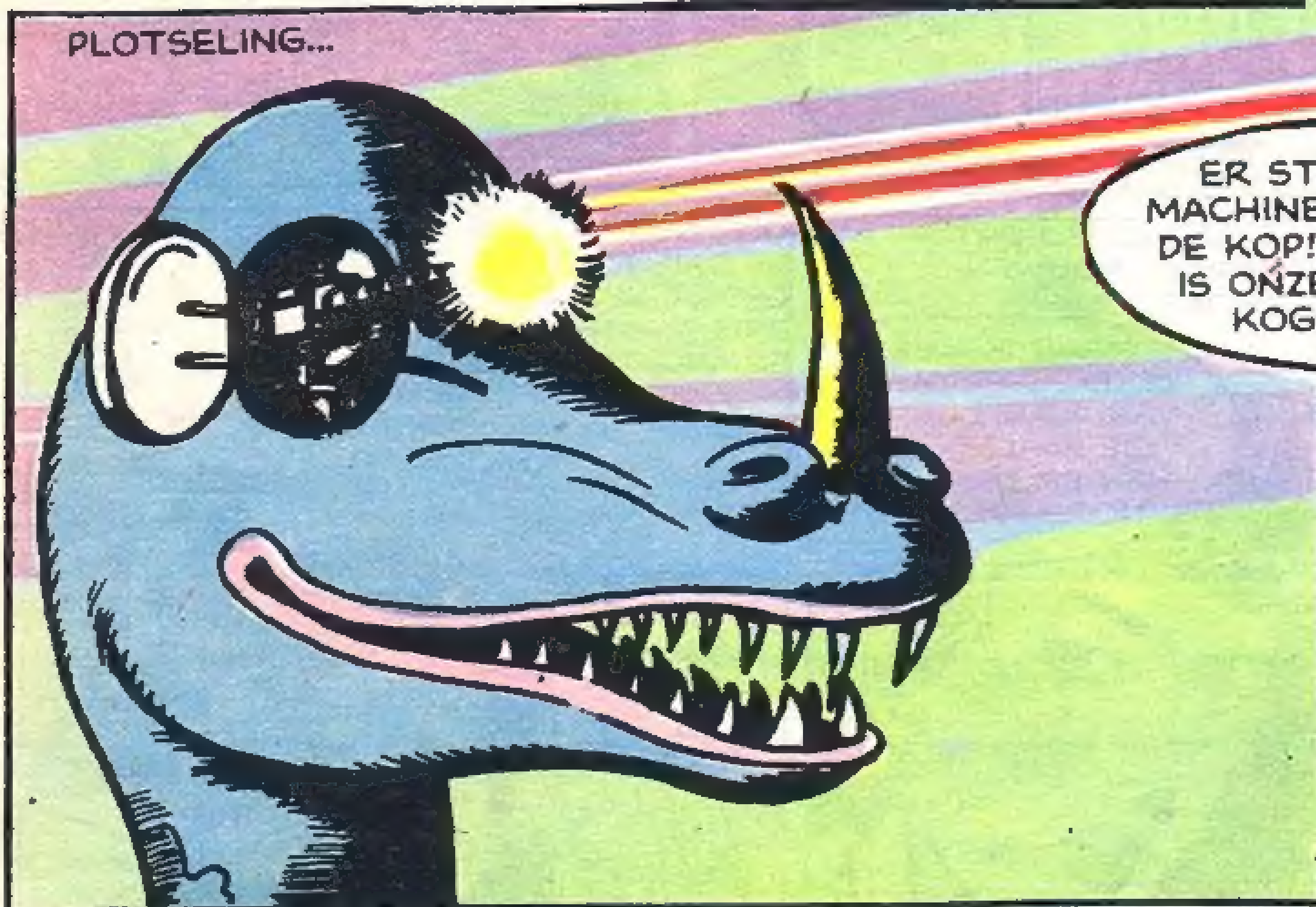

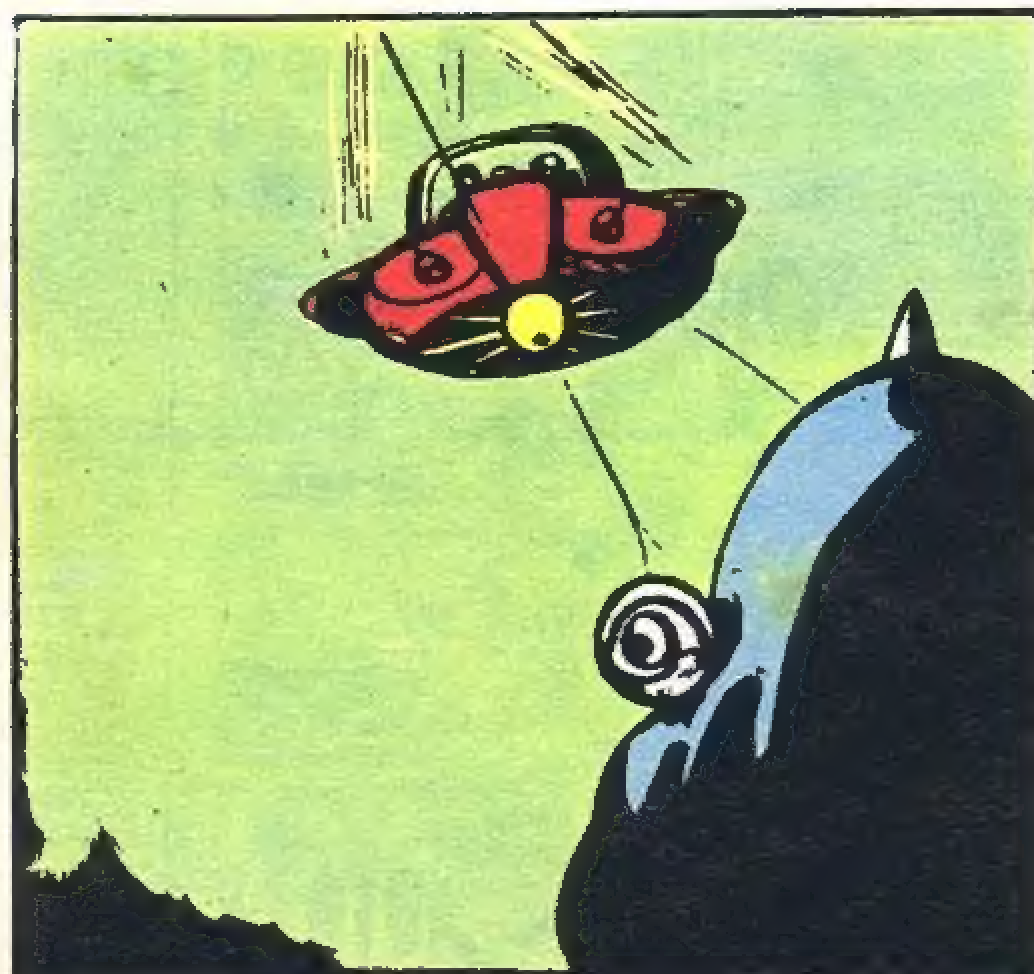

DAT BEEST ZIT IN EEN BOOT!
JA, EN HET IS VAN HOUT!

DE AUTO VLOOG DICHT LANGS HET ENORME DIER.

PLOTSELING...

ER STAAT EEN MACHINEGEWEER IN DE KOP! GELUKKIG IS ONZE COCKPIT KOGELVRIJ!

ALS ZIJ ONS AANVALLEN, ZULLEN WE HUN OOK HUN VET GEVEN!

KOM MAAR HIER, DAN KRIJG JE DE VOLLE LAAG!

De gehoornde hagedis

TOEN ZE ZAGEN DAT HUN SPEL VERLOREN WAS, VLUCHTTEN LEE EN TRACY HET OERWOUD IN. NADAT CLAIRE EN DE PROFESSOR BEVRIJD WAREN, GING JOY MET EEN PAAR MANNEN ALPHA HALEN. EN LATER, TIJDENS EEN DINER IN HET HUIS VAN DE LEIDER, LEGDE ALPHA UIT WAT ER GEBEURD WAS.

In het nieuwe verhaal, dat volgende week begint, maken we kennis met Lorna Penhale, die na haar aankomst in een klein vissersdorp aan de zuidkust van Engeland te maken krijgt met een geheimzinnige smokkelaar en een gevaarlijke bende. Na heel veel spannende avonturen vindt zij samen met een vriend tenslotte de oplossing van

Het raadsel van de Valkenbaai

De GEHEIME OPDRACHT

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Sandy Steele en zijn vriend Jerry James gaan in de kerstvakantie met Sandy's vader, de geoloog dr. John Steele, op expeditie naar Alaska. Ook Lou Mayer, de assistent van dr. Steele, gaat mee. Onderweg halen ze professor Crowell, een vriend van dr. Steele, op. Sandy en Jerry zullen helpen met het vervoer van de honden van de professor, die meedoen aan een sledewedstrijd. Deze honden worden verzorgd door een Indiaan, Tagish Charley. Dan gaat het gezelschap in twee auto's op weg. Het eerste rustpunt is een wegwerkerskamp. 's Avonds wordt daar in een van de slaaphutten ingebroken. De dader ontkomt. Later worden de auto's beschoten door een vliegtuig. In Whitehorse starten de Indiaan en de jongens voor de sledewedstrijd naar Skagway, die zij winnen. De volgende dag vliegen professor Crowell en dr. Steele naar de havenplaats Valdez. Sandy en Jerry gaan naar het Kodiakeiland, waar zij kennismaken met professor Stern en de rugbyspeler Chris Hanson. Samen met hen en een buurman, Vladimir Thorsen, gaan de jongens de volgende dag op de berejacht. Zij worden daarbij door een beer bedreigd, maar weten het dier te doden. Twee dagen later vliegen ze naar Cordova, waar ze professor Crowell en dr. Steele in een hotel zullen treffen. Vreemd genoeg zijn de geleerden er echter niet.*

Jerry keek op zijn horloge. „Zoals de zaken nu staan, kunnen we nooit om één uur naar Juneau vertrekken. Het is nu al over elven. Weet je zeker dat je je niet vergist hebt in de datum, Sandy? Misschien verwachtte je vader ons pas morgen."

Sandy voelde zich niet erg op zijn gemak. „Nee, hij heeft uitdrukkelijk 3 januari gezegd. En professor Crowell heeft tegen Parker gezegd, dat hij vandaag naar Juneau wilde. Ik snap er niets van. Als vader verhinderd was om ons hier te ontvangen, zou hij wel een berichtje achtergelaten hebben. En hij was volgens mij helemaal niet van plan om ergens anders te overnachten. Kijk maar: scheerapparaat, tandenborstel, alles ligt hier; nou, en mijn vader is geen man, die zich desnoods een dag niet scheert, dat is niets voor hem. Het staat me helemaal niet aan, Jerry."

Jerry was een beetje bleek geworden. „Zeg, je denkt toch niet, dat het iets te maken heeft met die lui, die ons toen beschoten hebben en. . ." Hij maakte zijn zin niet af.

Voor Sandy kon antwoorden, begon de telefoon op het tafeltje bij het bed te rinkelen. De jongens keken elkaar hoopvol aan.

„Dat kan vader zijn," zei Sandy. Hij rende naar het toestel en nam de hoorn op. Maar het was Parker, die vanaf het vliegveld belde.

„Ik geloof niet dat je je ergens ongerust over hoeft te maken," zei de piloot, „maar ik ben er net achtergekomen, dat je vader en zijn vrienden gistermorgen een vliegtuig gehuurd hebben voor een tochtje naar McCarthy. Dat is een verlaten stadje bij de oude Kennecot-kopermijnen. Toen ze gisteravond niet terug waren, dachten de autoriteiten, dat ze motorpech hadden en ergens geland waren. Vanmorgen zijn er een paar toestellen aan het zoeken geweest, maar ze hebben geen enkel spoor van het vliegtuig kunnen vinden."

„Wat moeten we nu doen, denk je?" vroeg Sandy.

„Ik zou het niet weten. Alleen. . . we zouden natuurlijk op kunnen stijgen en zelf een onderzoek instellen."

„Dat is een goed idee, Parker. Jerry en ik komen direct naar je toe. Bedankt voor het telefoontje." Hij legde de hoorn op het toestel en vertelde Jerry wat er aan de hand was. Een paar minuten later waren ze al op weg.

Toen het vliegtuig laag over het verlaten stadje McCarthy vloog, wees piloot Parker op de uitgestrekte sneeuwvelden in de omgeving. „Sinds het de laatste keer gesneeuwd heeft, is hier geen toestel geweest," zei hij.

„Is er niet nog een andere plek, waar

het hunne kan zijn geland?" vroeg Sandy.

„Misschien bij de mijn. We zullen er eens een kijkje gaan nemen."

„Wat raar, hè, zo'n verlaten stad hier in het noorden," zei Jerry verbaasd. „Ik dacht dat die alleen maar voorkwamen in het Wilde Westen. Vreemd idee anders: een stad, waar iedereen uit weggetrokken is. Net of het er spookt."

„Eigenlijk spookt het er ook," zei Sandy nadenkend. „Het spook van de armoede en de honger woont er. Steden als McCarthy zijn gebouwd rond een mijn. De enige bron van inkomsten is de mijn, en als die gesloten wordt, valt er niets meer te verdienen."

„Ja," zei Parker, „daar heb je gelijk in. Zo'n stad bestaat alleen bij de gratie van de mijn."

„Waarom is deze mijn eigenlijk gesloten?" vroeg Sandy.

„Er was niets meer te vinden in de bodem. We zijn er."

Beneden zich zagen de jongens een verwaarloosd gebouw, dat tegen een heuvel stond. „Dát is het voormalige hoofdgebouw van de mijn," zei Parker. „Zien jullie die lange draden daar? Dat zijn kabels. Daarlangs werd het erts in stalen bakken uit de schachten omhooggebracht. Boven werd het in wagons gestort, die het naar Cordova reden. Vandaar ging het vervoer verder per schip."

Opeens zagen ze op een plateau onder de mijn sporen van een vliegtuig, twee lange, evenwijdige strepen, veroorzaakt door de ski's van het toestel.

„Kijk," zei Parker, „daar moet pas geleden een vliegtuig geland zijn, maar het is daarna ook weer opgestegen." Hij haalde de stuurknuppel naar zich toe en liet het vliegtuig stijgen.

„Maar als ze inderdaad weer opgestegen zijn, waar zijn ze dan in vredesnaam gebleven?" vroeg Sandy angstig. Hij was geschrokken bij de gedachte dat zijn vader misschien wel ergens zwaargewond op hulp lag te wachten. „Volgens mij zouden ze nu al lang gevonden moeten zijn."

Parker beet nadenkend op zijn onderlip. „Dat zou ik ook zeggen. Tenminste, als ze niet mijlenver uit de koers geraakt zijn. Maar ik zie niet in, waarom dat gebeurd zou zijn. Het is de laatste dagen prima vliegweer geweest." Even later voegde hij eraan toe: „Maar toch is het misschien wel te verklaren, dat het toestel nog steeds niet gevonden is. Het is hier zo'n uitgestrekt land, dat een klein toestel gemakkelijk over het hoofd gezien kan worden. In Canada is dat anders: daar moeten kleine vliegtuigen bepaalde routes aanhouden. Ze mogen niet zo maar op eigen gelegenheid rondzwerven. Op die manier is de kans dat men ze vindt, ook bij een noodlanding, veel groter."

„Meneer Parker," zei Sandy tegen de piloot, „als we nu eens hier landden en rondkeken. Misschien vinden we dan wel iets, dat ons verder de weg kan wijzen."

De man haalde zijn schouders op. „Als je je daardoor geruster voelt, vooruit dan maar. Het is mogelijk dat ze hier geweest zijn, maar ik houd vol, dat ze weer vertrokken zijn."

Parker liet het vliegtuig langzaam dalen. De ski's kwamen zonder schokken op de grond terecht en volgden precies de sporen van het andere vliegtuig. Hij gleed naar het einde van de vlakte, draaide en zette de motoren af. De jongens voelden het toestel in de sneeuw zakken.

„Dat spul ligt hier nogal hoog," zei Parker, „we kunnen het best de sneeuwschoenen uit de bagage halen."

Het toestel stond ongeveer vijfhonderd meter van het hoofdgebouw en omdat de jongens niet gewend waren op sneeuwschoenen te lopen, kwamen ze maar langzaam vooruit.

„Ik voel me net een eend," bromde Jerry, terwijl hij zich met moeite in evenwicht wist te houden. „Je komt haast niet vooruit op die tennisrackets."

„Ja, maar je moet er ook niet gewoon

Beneden zagen de jongens een verwaarloosd gebouw, dat tegen een heuvel stond.

mee lopen," legde Sandy uit. „Je moet je benen vooruitschuiven."

Tenslotte bereikten ze het verwaarloosde gebouw. Het zag er inderdaad spookachtig uit, vond Sandy. Eens was dit het hart van de onderneming geweest, nu was het vervallen en stond het leeg en dreigend tegen de heuvel. Over een paar jaar zou het nog slechts een ruïne zijn.

Sandy huiverde onwillekeurig toen hij met Parker op een platform stapte dat vroeger waarschijnlijk gebruikt was voor laden en lossen. „Kijk," zei de piloot, „daar kom je in het gebouw zelf. Die trap op."

Ze gingen de trap op en een deur door en kwamen in een vertrek, dat door spleten in de wanden enig licht van buiten ontving. Verder was het er aardedonker. Plotseling begon Parker te spreken. „Zo, we zijn er." Het leek of hij tegen iemand achter hem sprak.

Sandy draaide zich snel om en zag dat de deur geblokkeerd was door een forse man, die van top tot teen in leer gekleed was. Zijn gezicht was verborgen in de schaduw, maar de revolver die hij in zijn hand hield, was duidelijk te zien.

HOOFDSTUK XIV

Gevangen in de mijnschacht

In zijn andere hand had de man een sterke zaklantaarn. Hij richtte de straal op de twee jongens. „Heb je nog moeilijkheden met ze gehad, Parker?"

„Welnee," antwoordde Parker. „Dat ene ventje stelde zelf voor om te landen. En het was natuurlijk heel eenvoudig om hen hierheen te lokken."

De jongens keken vragend van de een naar de ander. „Meneer Parker," vroeg Sandy, „wat is er eigenlijk aan de hand? Wie is die man daar?" Hij draaide zich om naar de vreemdeling bij de deur. „Weet u waar mijn vader is?"

„Mijn naam is Kruger," zei de man. „Ja, ik weet waar je vader is. Draai je om en ga die trap op." Hij maakte een dreigende beweging met zijn revolver in de richting van een trap in de hoek van het vertrek.

Terwijl de jongens naar boven klommen, zei Jerry fluisterend: „Hoe kan dat nou? Heeft Parker ons dan al die tijd voor de gek gehouden?"

„Ik kan het haast niet geloven," zei Sandy zacht. „In elk geval weten we nu dat vader nog in leven is."

„Mond houden, jullie," beet Kruger hun toe.

„Meneer Parker, u bent een gemene bedrieger en u bent nog niet van ons af," zei Sandy. „De autoriteiten weten dat mijn vader en zijn vrienden vermist zijn. En als wij niet op het vliegveld terugkomen, zullen ze nog meer vliegtuigen uitsturen om te zoeken."

De piloot begon te lachen. „Niemand weet dat je vader en de anderen vermist worden. Helemaal niemand. Ik heb vanuit Skagway een telegram naar het hotel in Cordova laten sturen met de mededeling dat professor Crowell en zijn gezelschap voor dringende zaken naar Skagway zijn teruggekeerd, dat hun bagage later zal worden opgehaald en dat de rekening dan ook zal worden betaald."

Sandy was stomverbaasd. „Maar. . . het vliegveld. U hebt gezegd dat er vliegtuigen waren uitgestuurd om naar het vermiste toestel te zoeken."

„Er wordt helemaal geen toestel vermist. Gistermorgen hebben vier mannen een toestel gehuurd. Gisteravond is het teruggekomen — mét de vier inzittenden. Toen het terugkwam, was er natuurlijk ander personeel op het vliegveld dan 's morgens en dat wist dus niet dat dit niet degenen waren, die het toestel gehuurd hadden, maar vier *andere* mannen."

Kruger scheen zich te vermaken over de verwarring van de jongens. „Vóór de Amerikaanse autoriteiten aan de weet komen dat jullie vermist worden, hebben wij jullie al lang op een veilig plekje opgeborgen, hoor."

Hij leidde de jongens door een aantal tunnels, die in de flank van de heuvel waren uitgegraven. Deze waren erg steil en om de tien minuten moesten ze even uitrusten. Toen ze opeens weer in de buitenlucht kwamen, zag Sandy dat ze hier pas de eigenlijke mijn bereikt hadden. Overal waren tunnels en schachten. Roestige rails verdwenen in de gangen en hier en daar lagen materialen en werktuigen in de sneeuw verspreid. Diep onder hen stond het hoofdgebouw aan de voet van de heuvel. Van deze hoogte af gezien leek het een nietig kaartenhuisje. Ze volgden een pad dat leidde naar de ingang van een brede tunnel. Aan hun linkerkant zagen ze een verroeste ertsbak aan een even verroeste kabel hangen. Bij het minste zuchtje van de wind sloeg het ding tegen de rotsachtige wand.

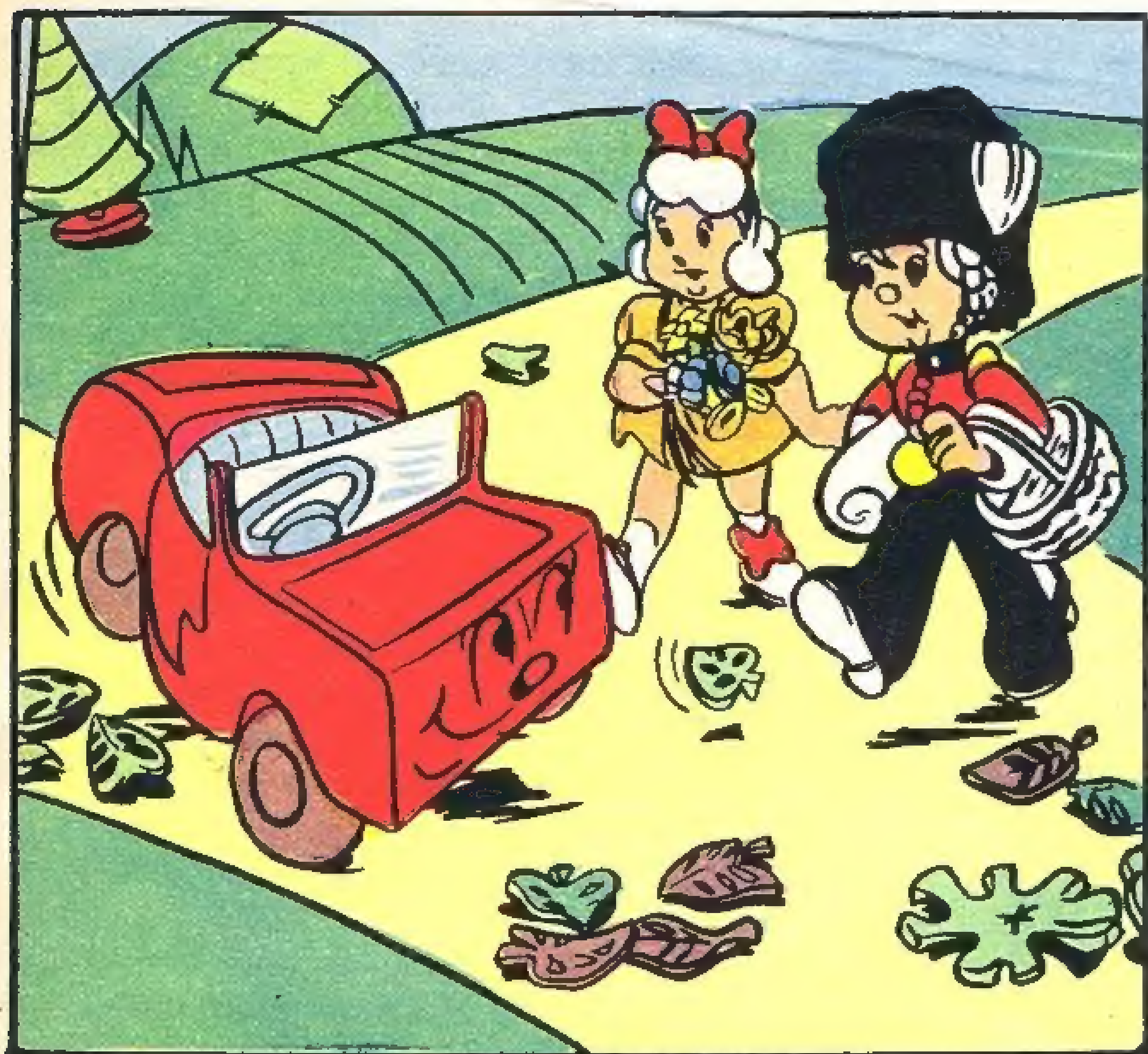
„Vooruit, naar binnen," beval Kruger. „Dit was vroeger een van de hoofdschachten van de mijn."

Ze volgden de tunnel over een paar honderd meter en zagen toen in de wand aan hun rechterkant een verlichte vierhoek opdoemen. Toen ze dichterbij kwamen, bleek het een deur te zijn, waardoorheen een gelig licht scheen. Kruger liet hen naar binnen gaan. Ze kwamen in een groot, hoog vertrek. Op een houten tafel in het midden stond een grote petroleumlamp. Aan weerszijden van de tafel zat een man met een geweer op zijn knie. Op een bank tegen de muur, aan handen en voeten gebonden, zaten dr. Steele, professor Crowell, Lou Mayer en Tagish Charley.

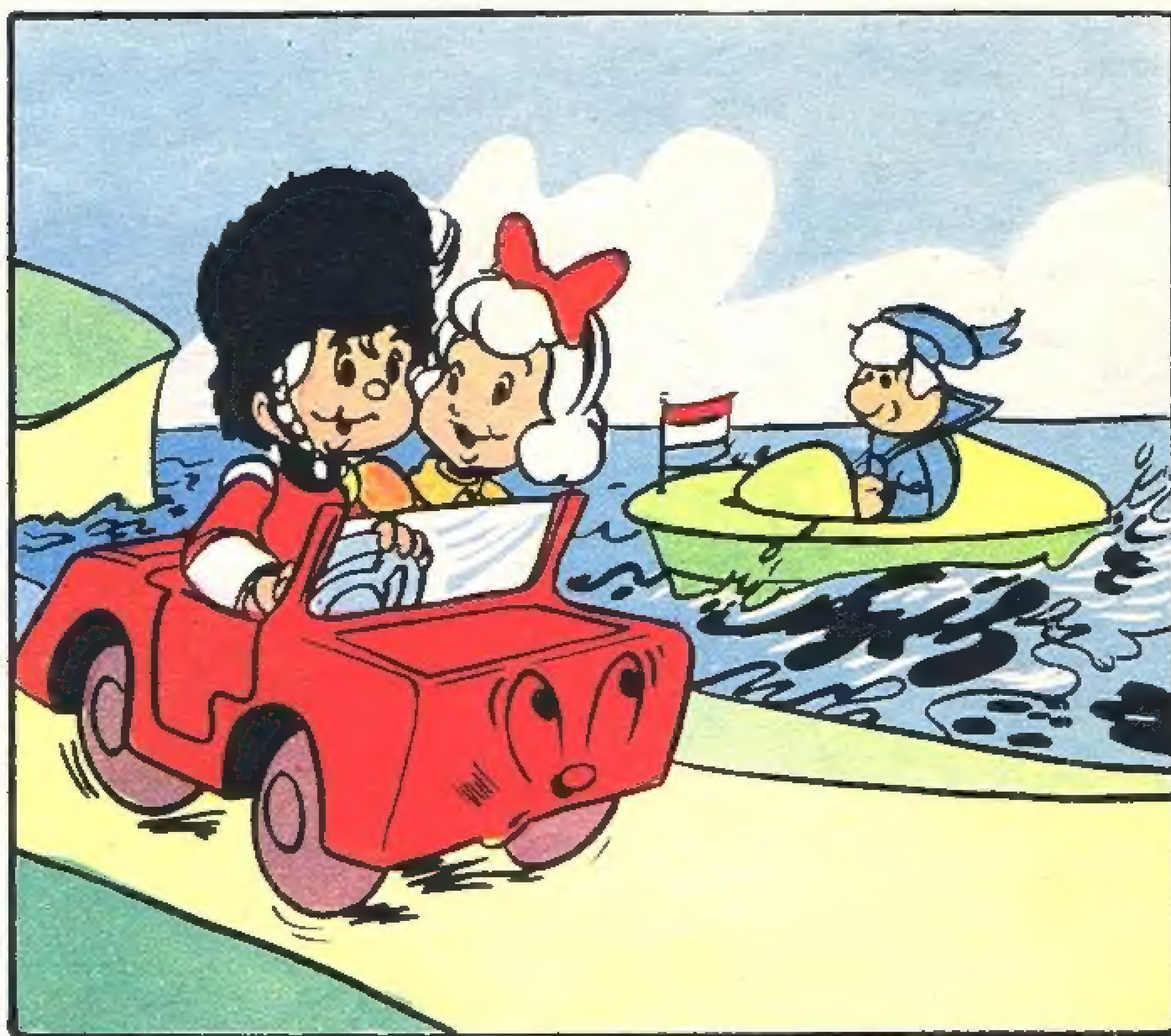
Wordt vervolgd

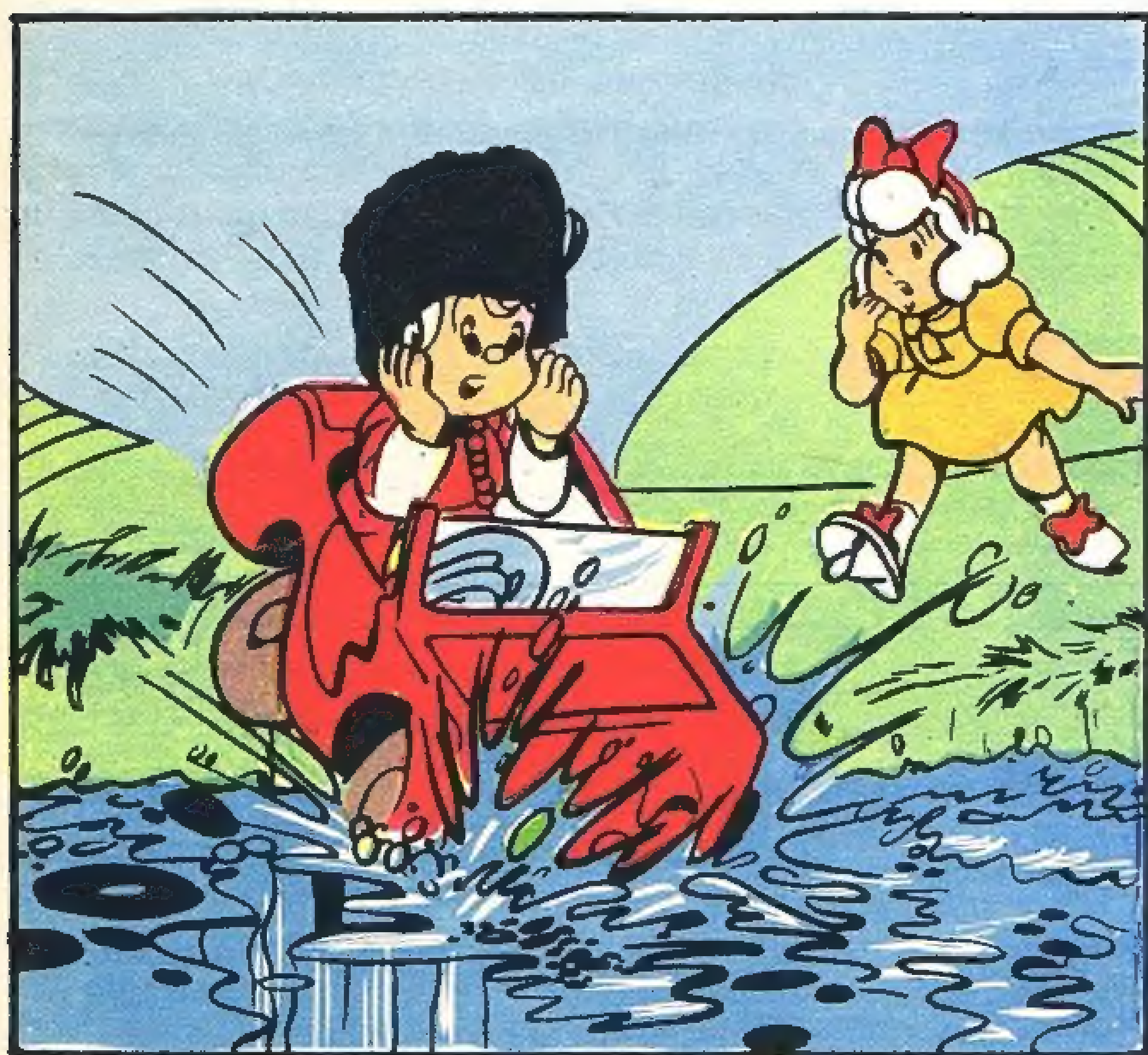
SPELEND

Tommie en Dollie gingen op een middag samen picknicken. Onderweg kwamen ze Knetter Knal, de raceauto, tegen. Toen hij hen zag, stopte hij en vroeg: „Willen jullie meerijden?" „Ja, graag," zei Tommie. „Dollie en ik gaan picknicken bij de grote vijver." Ze stapten vlug in en daar gingen ze.

Het was die dag prachtig weer en het water van de grote vijver lag uitnodigend in de zon te blinken. Janmaat de matroos was in zijn motorboot aan het varen en Dollie zei tegen Tommie: „Ik heb ook zin om een eind te gaan varen." Knetter hoorde dat en dacht: Ja, daar heb ik ook wel zin in.

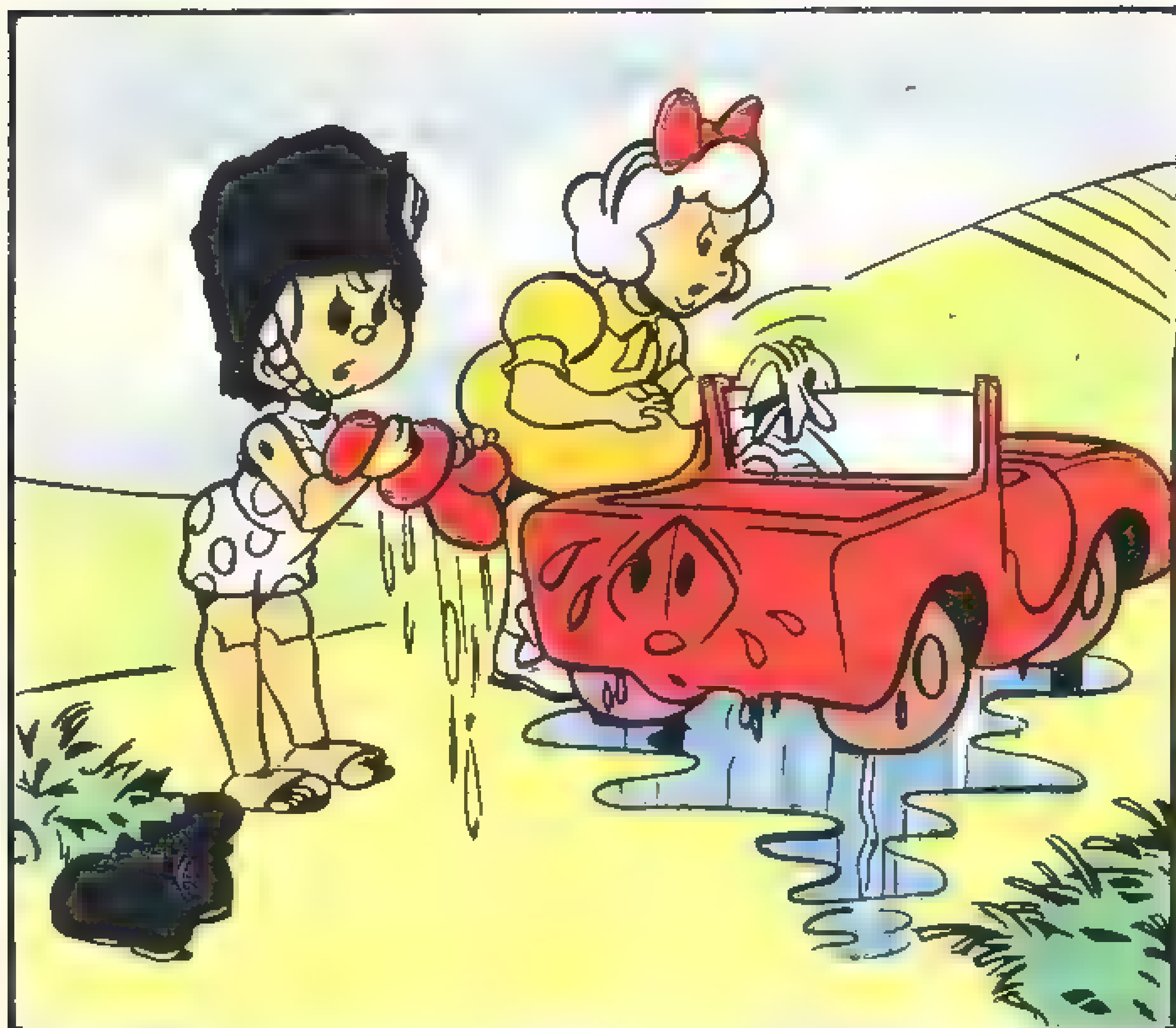
De raceauto reed naar de rand van de vijver en terwijl Dollie uitstapte, dook hij pardoes het water in. „Ik wed dat ik net zo hard ga als de motorboot van Janmaat," zei Knetter bij zichzelf. En vóór Tommie tijd had om op de kant te springen was Knetter al naar de diepte verdwenen.

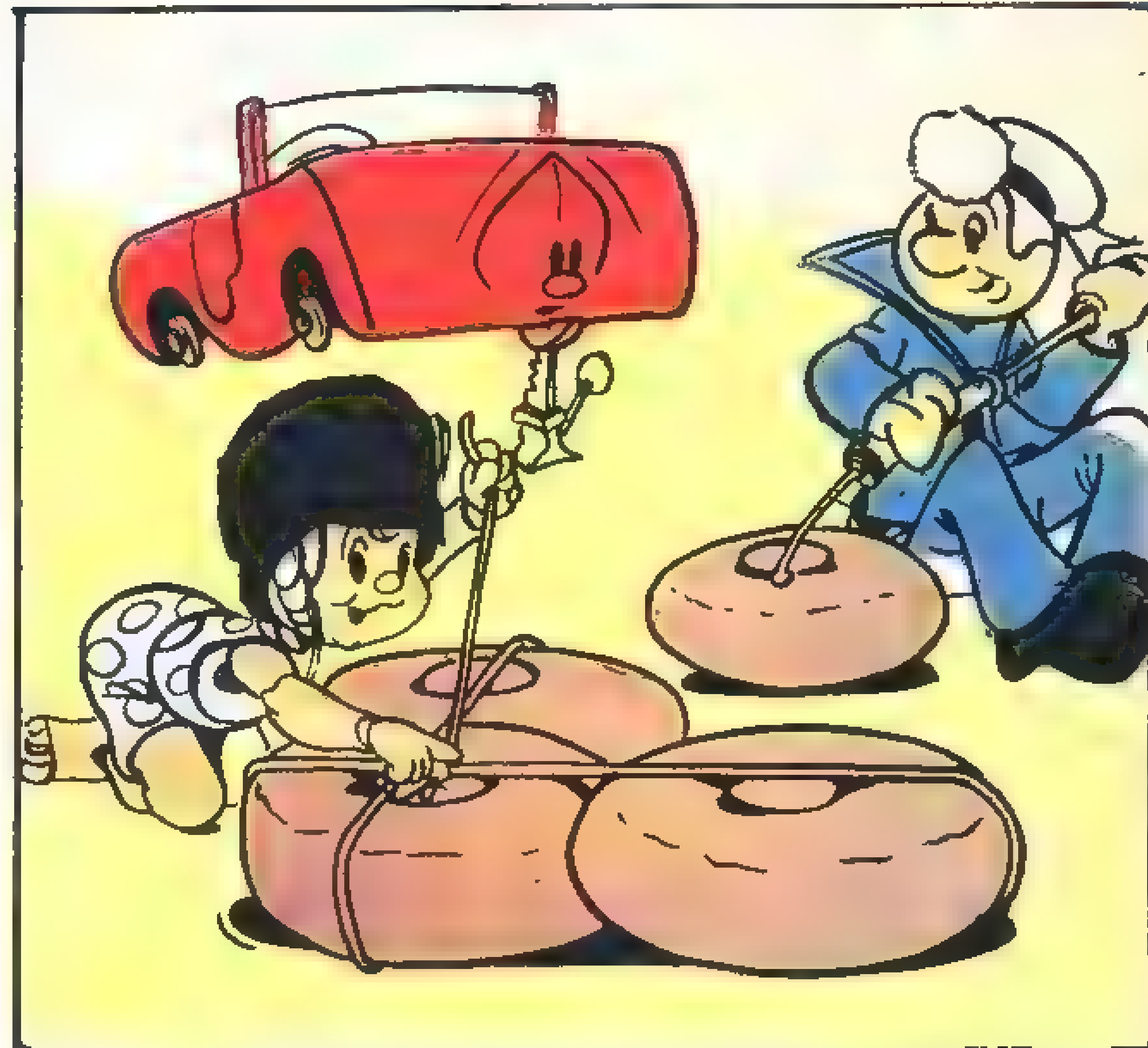
Want Knetter had zich vergist. In plaats van met grote snelheid over het water te scheren zonk hij regelrecht naar de bodem van de vijver. Verbaasd keek hij om zich heen. Tommie was natuurlijk reusachtig kwaad geworden. Doornat zat hij in de auto en hij dacht: Hoe komen we hier weer uit?

SPEELGOED

Toen ze na veel moeite weer op het droge waren, zei Tommie: „Knetter, jij bent de domste auto, die ik ooit gezien heb! Hoe kon je nu denken dat je door het water zou kunnen varen net als de motorboot?" Met een kwaad gezicht wrong hij zijn kleren uit en Dollie droogde de raceauto af.

Maar gelukkig bleef Tommie niet lang kwaad. Hij had medelijden met Knetter, die zo graag varen wilde, en opeens kreeg hij een idee. Samen met Janmaat haalde hij de banden van Knetters wielen af. Ze pompten ze zo hard mogelijk op en bonden ze daarna met een stuk touw stevig bij elkaar.

Verbaasd keek Knetter toe. „Hoe kan ik nu rijden als ik geen banden meer om mijn wielen heb?" vroeg hij. „Voorlopig hoef je niet te rijden," legde Tommie lachend uit. „Van je banden heb ik een vlot gemaakt. Daar zetten we je op en dan kun je op het water drijven. Dat wilde je toch graag?"

Toen Knetter dat hoorde, was hij reuzeblij. Janmaat en Tommie tilden hem op het vlot en maakten dat vast aan Janmaats boot. Daarna stapten ze allemaal in en met een vaartje trok Janmaat hen over de vijver. Ze hadden de hele middag veel plezier en ze genoten volop van de zon en het water.

Sapperdeflap!

EEN NIEUW PIPO-BOEK BIJ SUNIL

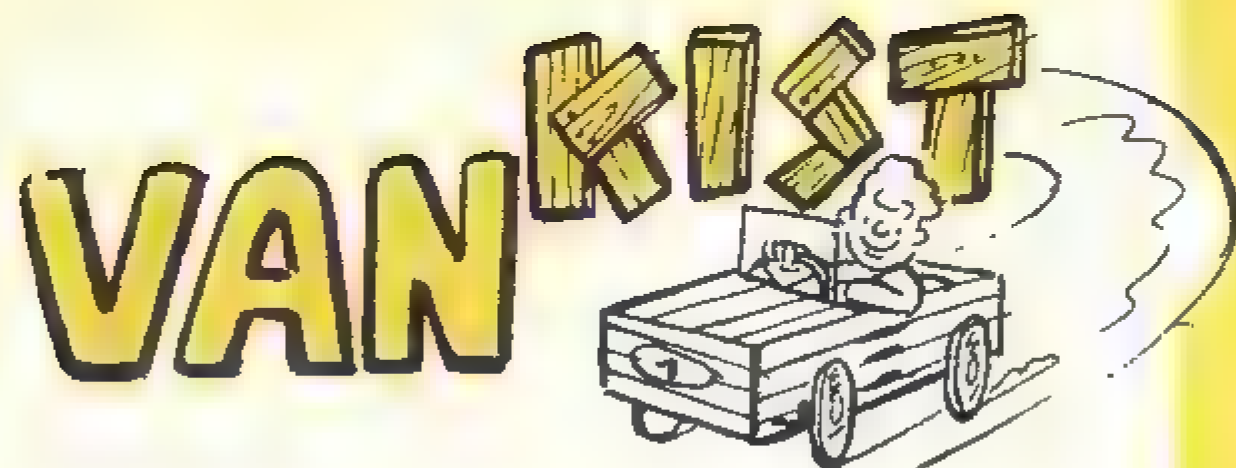
Jawel, een prachtig nieuw Pipo-boek, geschreven en geïllustreerd door Wim Meuldijk. Lees in "Pipo en het diepzee-geheim" hoe de beroemde clown, rijdend op een ezeltje langs het strand, een ander clowntje, Lorelu, ontmoet. Hoe zij samen afdalen naar de zeebodem voor een bezoek aan het rijk van de treurende Neptunus. Hoe zij zijn land doorkruisen per blauwe haai en hoe zij tenslotte na een gevaarlijk avontuur Koning Neptunus weer gelukkig maken. Dit kostelijke Pipo-boek krijg je voor 10 Sunilmerkjes + slechts f 1,25. In fleurige kartonnen band, royaal formaat (16 x 23 cm), 56 pagina's, met veel prachtige tekeningen, waarvan 10 in kleur. Vraag aan je moeder waar zij altijd Sunil koopt en haal daar een aanvraagkaart. Aan de aanvraagkaart zit een leuke Pipo-prentbriefkaart.

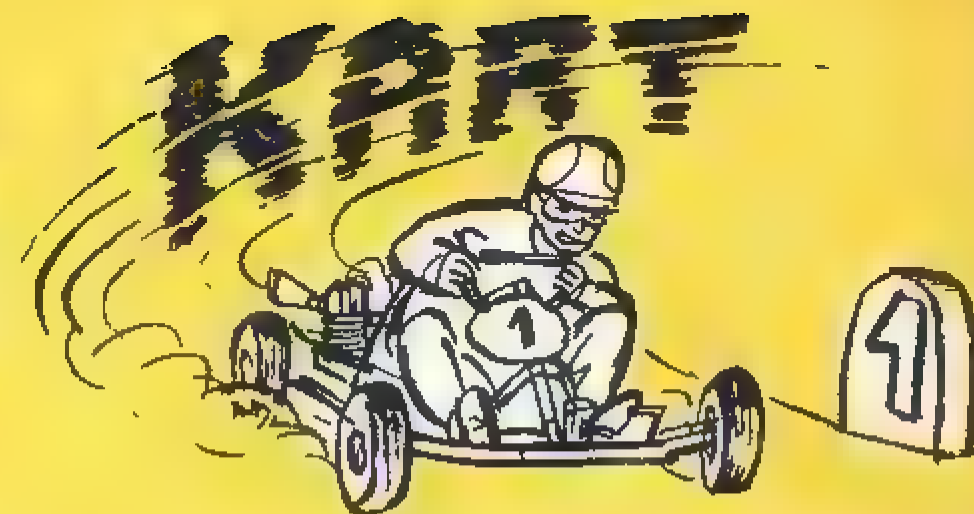
SUNIL

Deze aanbieding geldt niet in de provincie Groningen. Daar is een andere spaaractie aan de gang.

SUN 913.11

VAN KIST TOT KART

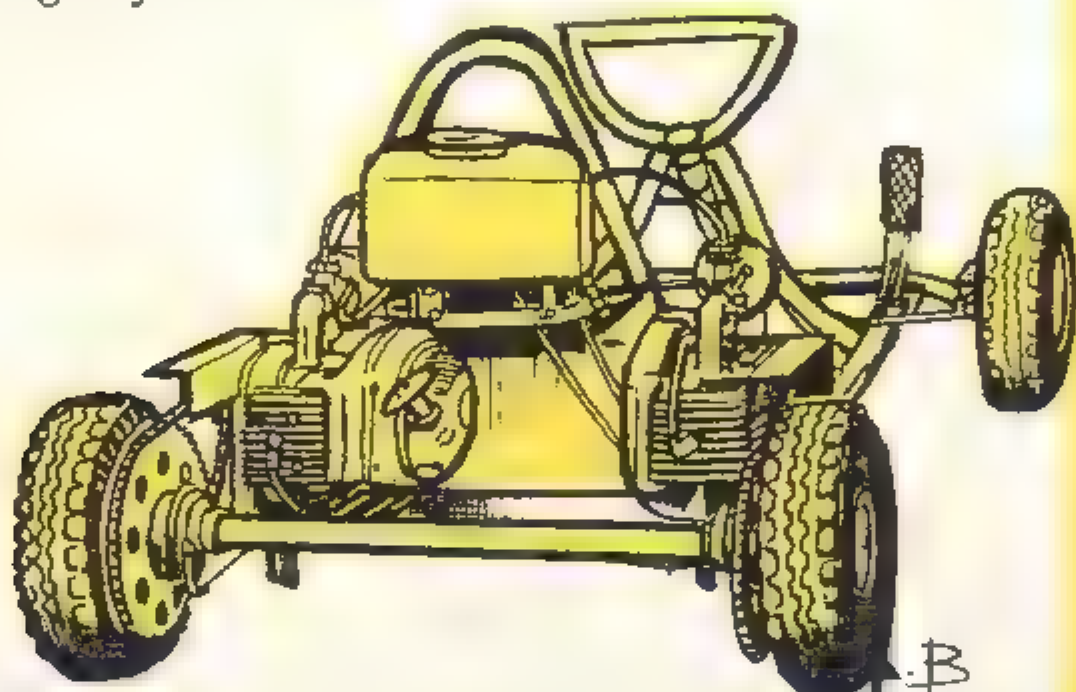

Voortgekomen uit het zeepkistwagentje is de kart (ook wel skelter genaamd) bezig de hele wereld te veroveren. Zoals het is gegaan met de speelgoedtreintjes, zo verging het ook de kart. Het als speelgoed bedoelde wagentje werd snel uitgebouwd tot een kleine, brullende racewagen, waarin mensen van veertien tot honderd jaar enorm veel en veilig plezier kunnen beleven.

Wat is precies een kart ? Een kart is een klein, van buizen gemaakt wagentje zonder carrosserie. Het is voorzien van vier (scooter)wielen met remmen op de achterwielen, een stuurinrichting en achterop een motor met of zonder versnellingen, die een cilinderinhoud heeft van 50 tot 200 kubieke centimeter. (Een bromfiets heeft 49 kubieke centimeter.) De snelheid ligt tussen de 60 en 120 kilometer per uur. Jongeren van veertien tot achttien jaar rijden in de klasse tot 50 kubieke centimeter. Je moet minstens achttien jaar oud zijn om in de klassen van 100, 125 of 200 kubieke centimeter te mogen uitkomen. Het is veilig rijden met de karts door hun lage wegligging, waardoor ze niet gauw omslaan.

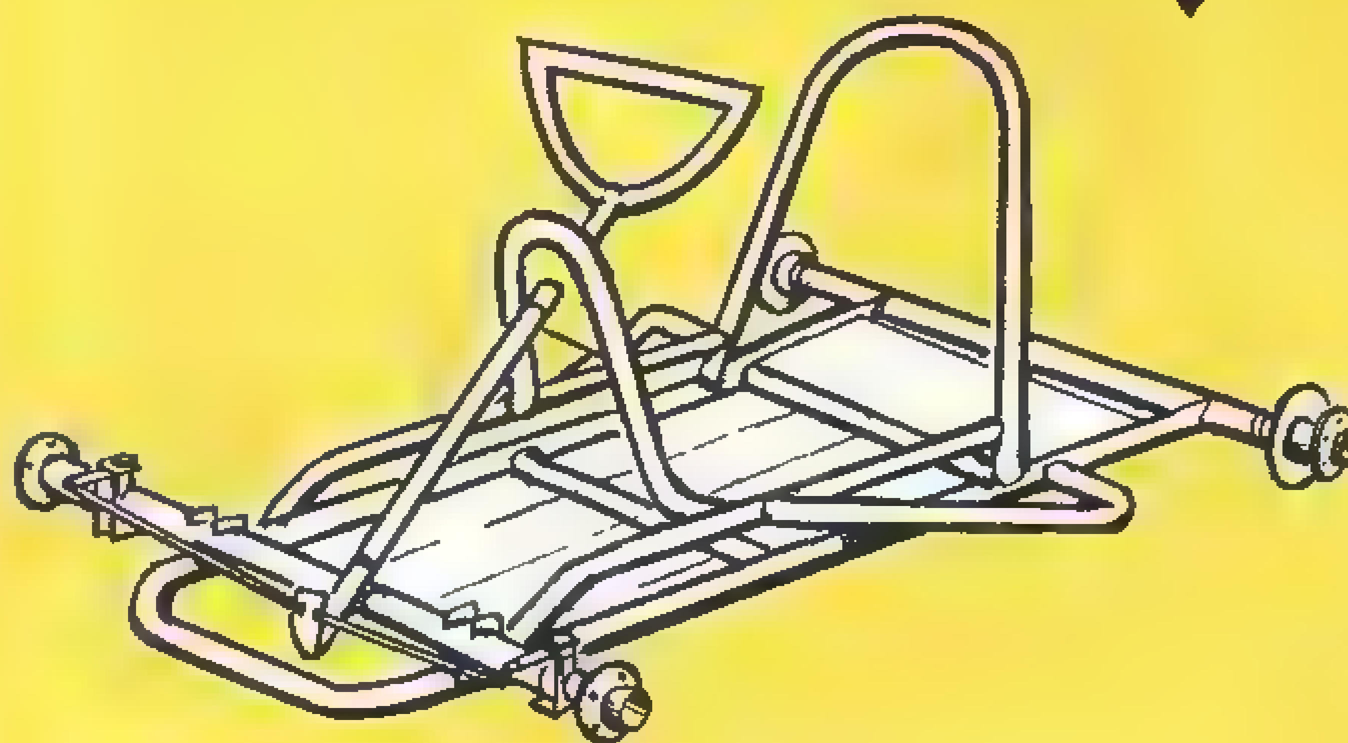
Wat voor aantrekkelijks is er nu aan het rijden met deze karts ? Op de eerste plaats is het een heerlijke, snelle en aantrekkelijke sport. Het geeft jonge mensen bovendien een goed technisch inzicht. Ze leren er goed mee rijden en snel reageren, iets dat op onze overvolle wegen heel belangrijk is.

Karts mogen niet op de openbare weg rijden, alleen op afgezette weggedeelten of op speciale circuits. Elke kart moet goedgekeurd zijn, voordat hij aan een wedstrijd mag deelnemen. Inlichtingen voor Nederland over karts zijn te krijgen bij de secretaris van de Karting Club Nederland: mr. W. J. H. Stam, Rijksweg 115 in Warnsveld. Over veertien dagen vertellen we jullie nog meer over karts en over het rijden met deze wagentjes.

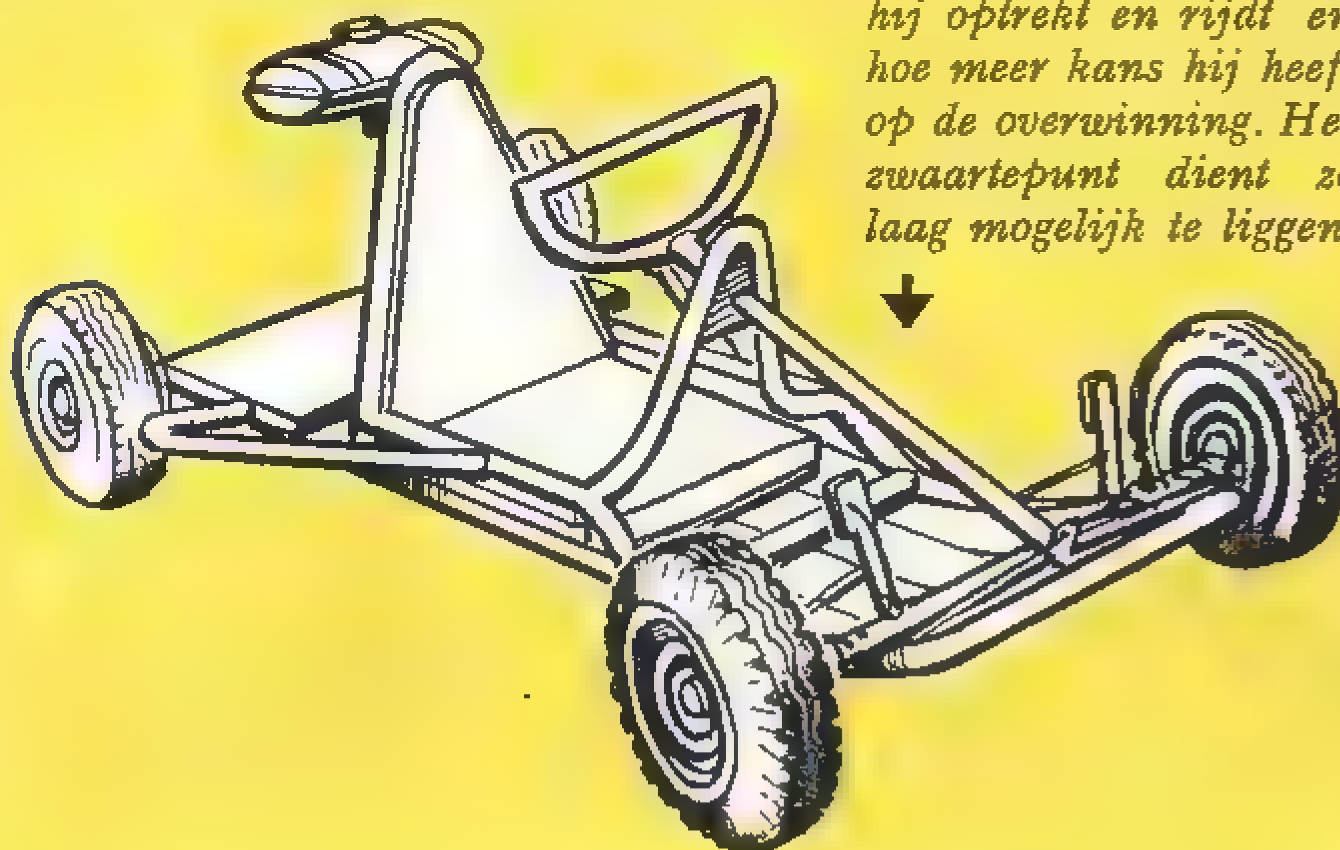

De 200 kubieke centimeter is de zwaarste klasse. Hierin worden vaak twee motoren van elk 100 kubieke centimeter gebruikt. Elke motor drijft één achterwiel aan, wat een betere wegligging in de bochten geeft.

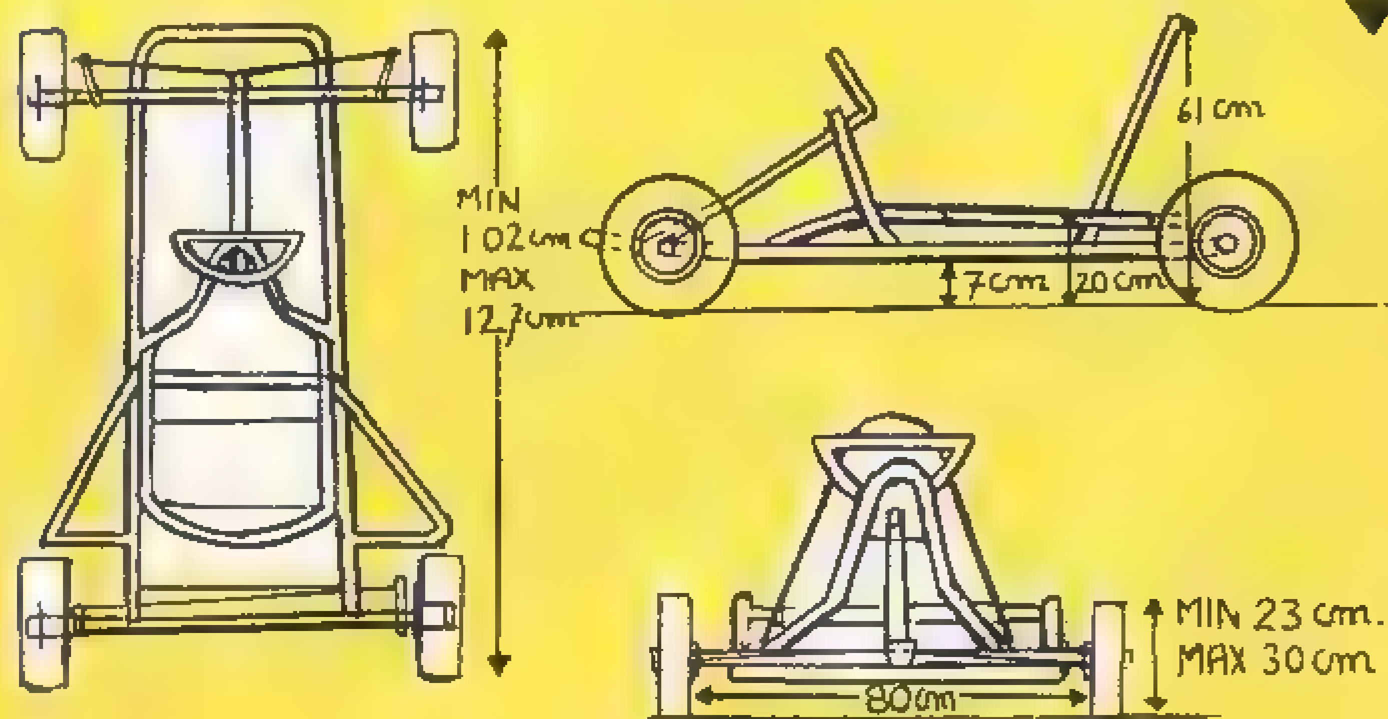
Het chassis van de kart bestaat uit soepele, gelaste buizen.

De stuurinrichting moet gemaakt zijn volgens een bepaald principe, dat bekend staat als het Ackermanprincipe. Natuurlijk is het zaak een zo licht mogelijke kart te bouwen. Hoe lichter de kart, hoe sneller hij optrekt en rijdt en hoe meer kans hij heeft op de overwinning. Het zwaartepunt dient zo laag mogelijk te liggen.

Een paar maten : minimumwielbasis 1.02 m ; maximumwielbasis 1.27 m. De kart mag niet hoger zijn dan 61 cm. De afstand bodemplaat-wegdek moet 7 cm zijn. De diameter van de wielen moet minimaal 23 cm en maximaal 30 cm bedragen.

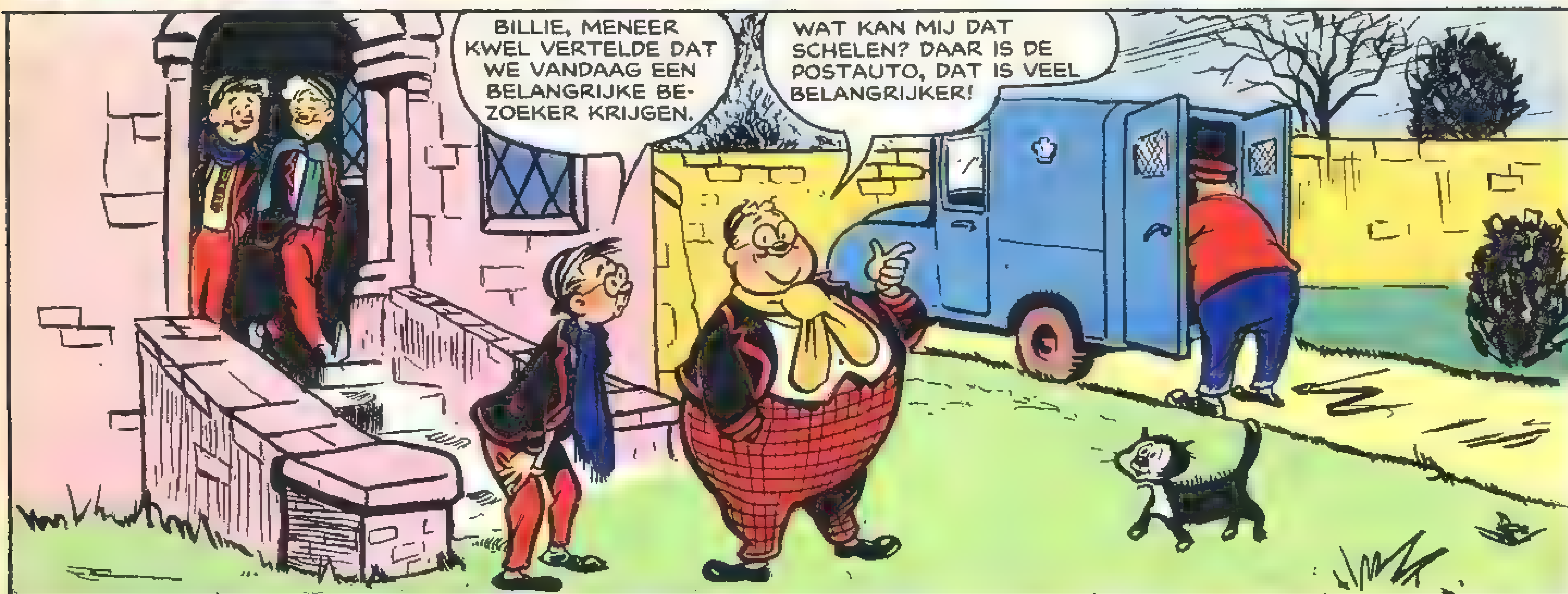

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

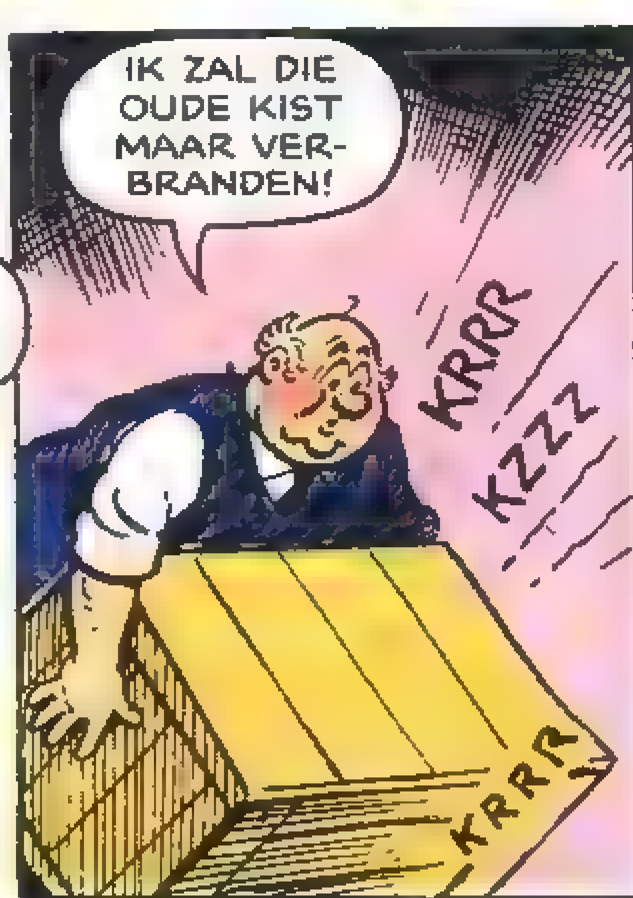
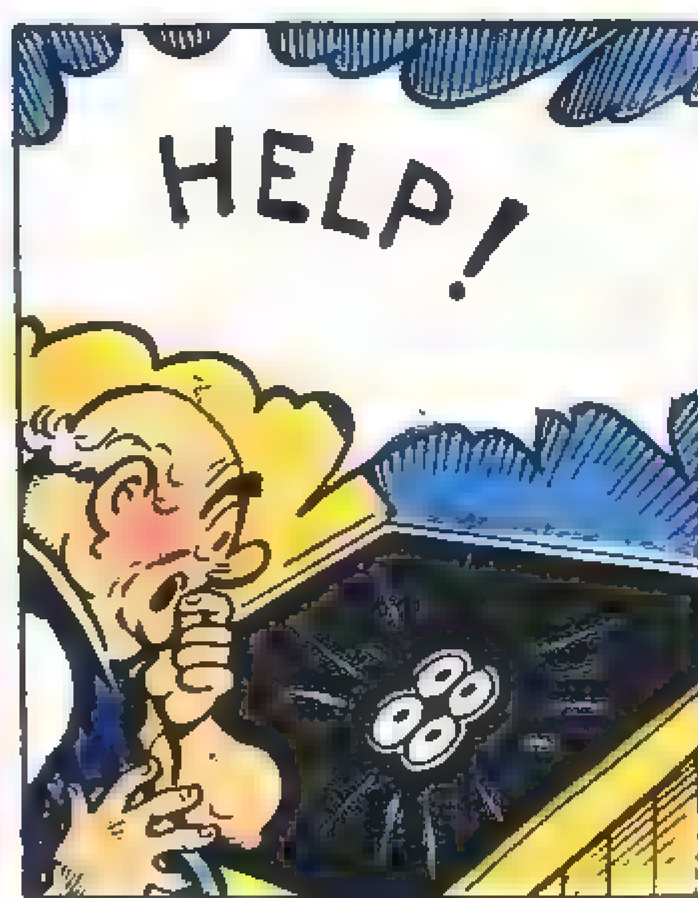
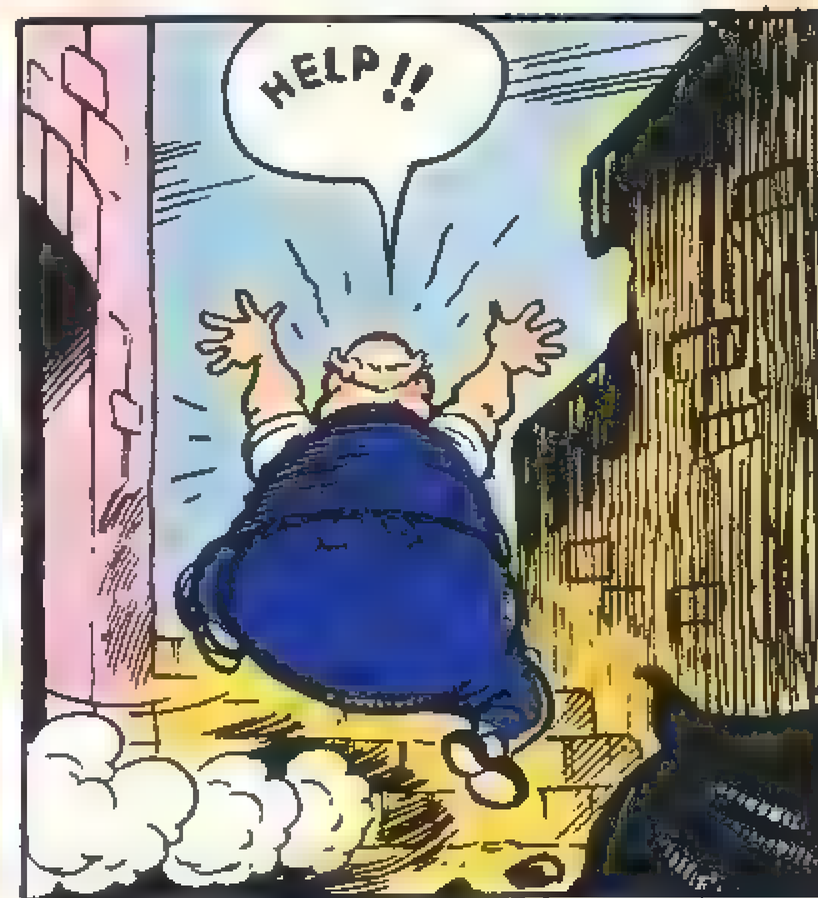

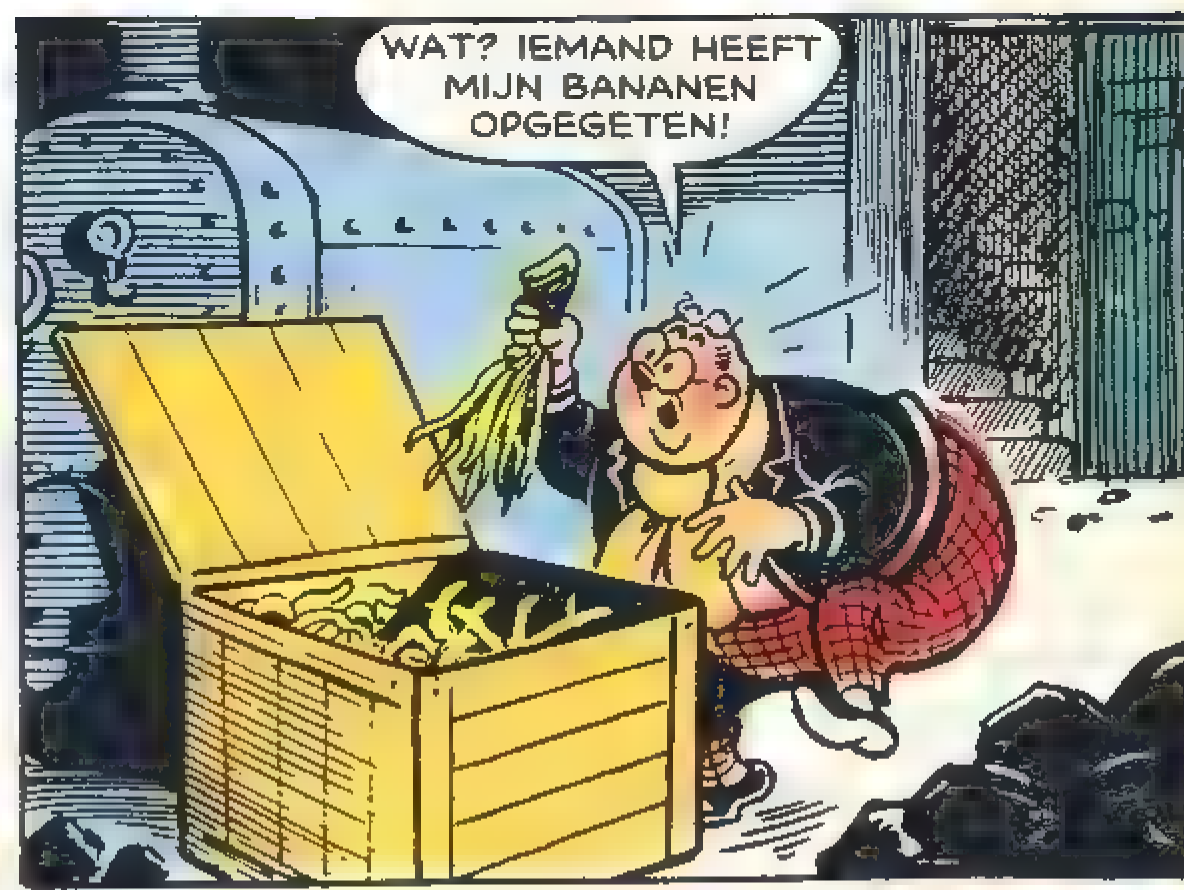

ZE ZIJN VAN OOM BEN. WAT STAAT DAAR? OM AAN JE VRIENDEN UIT TE DELEN! TOE NOU...

IK STEEK ER EEN PAAR IN MIJN ZAK EN DE REST VERSTOP IK!

IK ZAL ZE IN DEZE KIST DOEN, DAAR ZOEKT NIEMAND ZE!

WIL JE VANDAAG WAT HARDER STOKEN, GOSLING? IK KRIJG EEN BEZOEKER UIT EEN WARM LAND.
KOMT IN ORDE, MENEER!

IK ZAL DIE OUDE KIST MAAR VERBRANDEN!
KRRR
KZZZ
KRRR

HELP!

HELP!!

HET IS HIER IJSKOUD! WAAROM STOOKT GOSLING NIET HARDER?
IK GA WEL EVEN KIJKEN!

ZO, NU KAN IK METEEN EEN BANAANTJE VERSCHALKEN!

WAT? IEMAND HEEFT MIJN BANANEN OPGEGETEN!

ONTZETTEND! ALLES IS OP!

HOE DURF JE UIT DE LES TE LOPEN, BILLIE?
IK ZOU TOCH NAAR GOSLING GAAN KIJKEN...
ZZZZZZZT
WAT VLOOG DAAR IN BILLIES ZAK? WE ZULLEN HET AANSTONDS ZIEN!

GA DIRECT TERUG NAAR DE KLAS. IK MOET STRAKS NOG EEN HARTIG WOORDJE MET JOU SPREKEN!
MEENT U DAT?

HA DIE BILLIE!
WIE IS DAT NU WEER?

IK BEN JE OOM BEN. IK DACHT: KOM, IK GA BILLIE EENS OPZOEKEN!
HOOR JE DAT?
O, DAG OOM!

BENT U NOU BILLIES OOM? HIJ HEEFT ONS OVER U VERTELD!
WAT ZEI HIJ DAN?

HIJ HAD HET OVER DIE CHINESE JONK IN HONGKONG!
O, DÁT?
?

IK HAD LAST MET DE DOUANE IN HONGKONG. IK WOU EEN JONK VAN HOUTSNIJWERK HET LAND UIT SMOKKELEN!
DOUANE
LIEVE HELP!

OP HOEVEEL SCHEPEN BENT U KAPITEIN GEWEEST?
KAPITEIN? LAAT ME NIET LACHEN! IK BEN STOKER!
GRUTJES...

BENT U STOKER, MENEER?
OOK DAT NOG!

ONZE VERWARMING DOET HET NIET. WEET U ER RAAD OP?
LAAT MAAR EENS KIJKEN!

ER ZIJN MAAR WEINIG VAN DIE DINGEN DIE IK NIET AAN DE GANG KRIJG!
HA, HA! KAPITEIN!

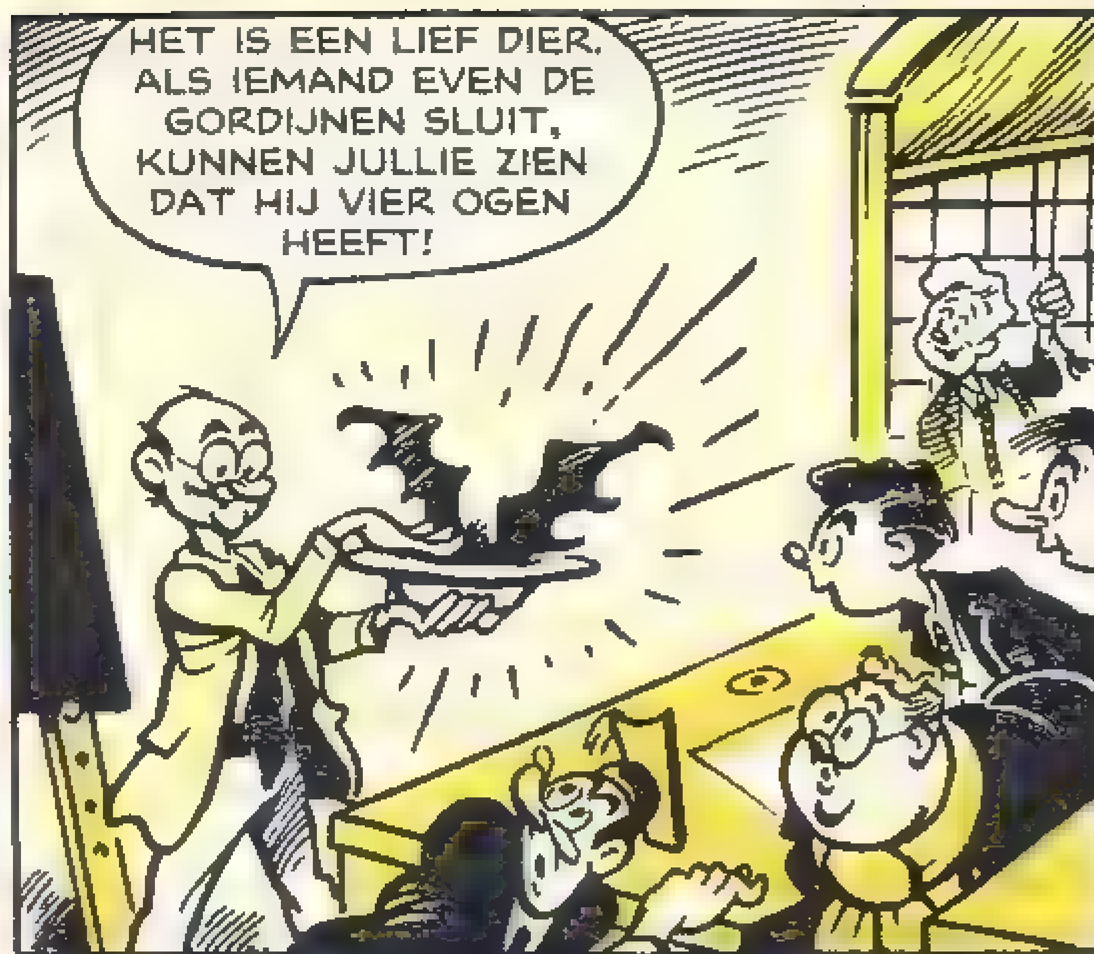

BILLIES OOM HAD DE VERWARMING GAUW KLAAR. TOEN VERSCHEEN DE BELANGRIJKE BEZOEKER.
DIT IS PROFESSOR PRIEGELONA UIT PERU.

IK ZOU SPREKEN OVER DE VIEROGIGE BANANEVLEERMUIS, MAAR HET EXEMPLAAR DAT IK BIJ ME HAD BEN IK KWIJT!

MAG IK HEM TEKENEN?
NATUURLIJK!
IK GA NOG EEN BANAANTJE ETEN!

LIEVE HELP! WAT IS DAT VOOR IETS ENGS?

Vlindertrek

Iedereen weet dat verscheidene vogelsoorten die thuishoren in tamelijk koele streken, tegen de winter naar het zuiden trekken en in het voorjaar terugkeren. Minder bekend is dat ook verschillende vlindersoorten dit doen. Kenners (die met een geleerd woord entomologen genoemd worden) hebben met bewijzen aangetoond, dat jaarlijks miljoenen vlinders uit het hoge noorden naar West-Europa en nog verder naar het zuiden trekken en het is bijvoorbeeld bekend, dat de Canadese monarchvlinder elk jaar voor een tijd het warme Florida opzoekt. Ook vanuit Oost-Europa gaan vlinders naar warmere streken en de hindernissen die ze daarbij moeten overwinnen, zoals bijvoorbeeld de Alpen, worden door de kleine diertjes met gemak genomen. Volgens een betrouwbare schatting leggen sommige vlindersoorten op hun trektochten afstanden van rond driehonderd kilometer per dag af.

Vleermuizen

De meeste mensen zijn bang voor vleermuizen, maar ondanks hun brede vliesvleugels en hun lelijke kop zijn onze vleermuizen beslist ongevaarlijk. Het zijn juist bijzonder nuttige dieren, want ze leven van insekten en zonder hen zouden wij heel wat meer last hebben van muggen, motten enzovoort. Overdag blijven vleermuizen zoveel mogelijk uit het gezicht en slapen. Het liefst doen ze dat op afgelegen, donkere plekjes, zoals in kelders, torens, holle bomen en dergelijke. Maar zo gauw de schemering is gevallen, komen ze tot leven en gaan op jacht.

Vleermuizen zijn niet helemaal blind, zoals weleens wordt beweerd. Ze hebben een zwak gezichtsvermogen, maar kunnen uitstekend hun weg vinden dank zij hun systeem van echopeiling. Onder het vliegen zenden ze voortdurend zeer hoge piepgeluiden uit. Deze geluiden worden door de voorwerpen waar ze tegenaan komen, weerkaatst, de vleermuis vangt met zijn grote oren die weerkaatsing op en weet dat er een obstakel is, dat hij uit de weg moet gaan. Als een vleermuis gaat slapen, gaat hij op zijn kop hangen en vouwt zijn grote vleugels als een jas om zich heen. Vleermuizen houden van gezelschap en komen vaak in groepen voor.

Ontvoerd!...

door Dorothy Clewes

11

KORTE INHOUD: *Eileen Hadley, dochter van een Londens politie-inspecteur, logeert bij haar oom Karel van der Meersch in Gent en krijgt van hem pianoles. Haar broers, John en Tom, mogen ook een weekje in Gent logeren. Zij reizen in de auto van meneer Brant, een Belgische professor. Deze rijdt via Dover-Calais. In Dover zien de jongens een grote, groene auto, een Rondella. In een krant lezen zij iets over een zekere ingenieur Paulsen, die een zoon heeft, die sprekend lijkt op Tom. Ze horen dat deze jongen, Siegfried Paulsen, ontvoerd is. Kort daarop ontvoeren de inzittenden van de Rondella Tom Hadley. De politie en Interpol worden ingeschakeld. Enige tijd later wordt de Rondella onbeheerd aangetroffen. Meneer, Brant denkt dat Tom naar Gent is gebracht. Op het politiebureau daar ontmoeten ze inspecteur Hadley en ingenieur Paulsen. Het spoor van de ontvoerders leidt naar Aalst. Meneer Hadley en John nemen hun intrek in een café halverwege deze plaats. De volgende dag gaat Johns vader terug naar Gent. John ontmoet de dienster Gerda en ziet een van Toms ontvoerders, Snuffel. Daarna gaat hij naar een circus en ontmoet er een pianiste. Als zij haar pols verstuikt, vraagt hij Eileen voor haar in te vallen. Eileen stem toe. Ze maakt kennis met twee dwergen, die als apen verkleed optreden.*

Een van de mannetjes lichtte het deksel van een grote mand op en haalde er iets uit, dat zo op het eerste gezicht op een kleedje leek dat door motten was aangevreten, maar bij nadere beschouwing een chimpanseekostuum bleek te zijn. Mack trok een van die kostuums aan en Mick hing er een op de rug. Eileen bukte om in de mand te kijken. Daar lag een ketting in, een politiefluitje en een politiepet, een jurkje voor een balletdanseres en enkele vlaggetjes.

Het zag er allemaal heel onschuldig uit en toch was Eileen niet overtuigd. Ze had het vage gevoel, dat er hier iets niet in de haak was. Er was in de woonwagen geen ruimte meer om iemand te verstoppen. Maar aan het eind van het vertrek was een deur, die naar de aanhangwagen met kooi voerde. Eileen begreep echter dat ze niet te veel op het spel mocht zetten, ze kon niet langer blijven. Alle mensen van het circus waren al op en rond de tent heerste een grote drukte. Knechten lieten de paarden draven, anderen reden met kruiwagens af en aan en sjouwden water.

„Je komt nog maar eens terug," zei Mick tegen Eileen, die zich nog even omkeerde om hen toe te wuiven. Intussen dacht zij: Als ze iets te verbergen hadden, zouden ze mij toch niet vragen nog eens terug te komen... Of zou hun geweten knagen?

Heel de morgen moest Eileen spelen. Maar tegen de middag kwam er een andere pianist. Men had er een gevonden.

Er zat dus voor Eileen niets anders op dan te vertrekken. Ze deed dit met tegenzin. Niet omdat ze het zo prettig vond tussen het circusvolk te vertoeven. Maar omdat ze aan Tom dacht, want die ene chimpansee, die had iets over zich... iets, dat haar steeds aan Tom deed denken.

HOOFDSTUK XV

Inspecteur Hadley gaat tot actie over

„Als hij dichterbij gekomen zou zijn, zou ik Toms naam genoemd hebben," zei Eileen. „Maar hij kwam niet dichterbij en ik kon ook niet naar hem toe gaan. Je vindt het natuurlijk erg gek."

„Nee," zei John, „het is niet zo gek. Hoe zag die clown er uit?"

„De clown?"

„Ja, de clown die hen uit de piste joeg, toen het nummer afgelopen was."

„Hoe die er uit zag?" Eileen keek John aan en vroeg zich af wat hem mankeerde. „Zoals elke andere clown natuurlijk. Wijde broek, een pruik, een wit gezicht en een rode neus. . ."

„Die neus," zei John, „vertel nog eens iets van die neus. Was die opvallend groot?"

„Net als de neus van iedere andere clown. Alle clowns hebben een grote neus. Die zijn niet echt. Ze zijn van karton of van gaas of was of zo iets, denk ik."

John knikte. Eileen had gelijk. Alle clowns lijken op elkaar. Toch ging hij door met vragen. „Maar als je die clown in burger zou ontmoeten, zou je hem dan herkennen?"

„Hoe kan dat nou? Heel zijn gezicht zat onder de verf en de poeder."

John dacht, dat hij Snuffel zeker herkend zou hebben, onder welke vermomming dan ook. Maar ja, Eileen had Snuffel nooit gezien of ontmoet. Ze kón hem niet herkennen.

„Is vader nog altijd niet terug?" vroeg Eileen.

„Nee. Ik had gehoopt dat we hem goed nieuws zouden kunnen brengen. Verder is er gisteren niets gebeurd. Maar vader zal geweldig boos zijn als hij jou hier ziet. Het zal het beste zijn dat je zo gauw mogelijk naar oom Karel teruggaat. . ."

„Zo," zei een zware stem, „dat ik boos zal zijn, daar kon je weleens gelijk in hebben."

De drukte in de gelagkamer was zo groot, dat John en Eileen vader niet hadden zien binnenkomen.

Met een bars gezicht wendde hij zich tot Eileen. „We hadden afgesproken, dat jij in Gent zou blijven, niet?"

Uit de toon waarop hij sprak bleek duidelijk dat hij niet in de stemming was grapjes te dulden.

Eileen wist niet wat te antwoorden. Ze begreep dat er nu een geweldig standje zou volgen en ze kon weinig anders doen dan het over zich heen laten gaan, want ze had het eerlijk verdiend.

„Ik wist niet dat je zulke streken uit zou halen," vervolgde inspecteur Hadley.

Eileen voelde zich allesbehalve op haar gemak. Dit was niet haar vader, die het woord tot haar richtte, maar de politie-inspecteur Hadley.

„We dachten. . ." stamelde ze, „we wisten. . . we hebben iets ontdekt. Over Tom, ziet u. . ."

„Over Tom?" Inspecteur Hadley keek zijn dochter doordringend aan, als wilde hij zekerheid hebben dat ze hem niet voor het lapje hield.

„U was niet hier," zei Eileen, „en John en ik konden u ook niet bereiken. Het was het enige, dat we konden doen. John zal het u allemaal vertellen."

Hoewel inspecteur Hadley inwendig nog erg boos was, dat de kinderen zijn uitdrukkelijk verbod hadden overtreden, liet hij dit niet langer meer merken. Door de woorden van Eileen waren zijn gedachten weer helemaal bij Tom.

„Bedoel je," vroeg hij bijna heftig, „bedoel je dat je weet waar Tom is?"

Op dat ogenblik kwam ingenieur Paulsen de gelagkamer binnen. Met zijn vieren gingen ze aan een tafeltje zitten en John vertelde dat hij Snuffel gezien had. Hij zei dat Snuffel clown was in het circus, dat in de nabijheid zijn tenten had opgeslagen, en dat hij op eigen houtje een onderzoek had ingesteld.

Inspecteur Hadley luisterde gespannen. Zo nu en dan mompelde hij: „Ja, ja. Ga verder." Het was hem duidelijk aan te zien dat hij meer begrip voor de handelwijze van de kinderen begon te krijgen.

„Ik wist," zei John, „dat ik eigenlijk geduldig had moeten wachten tot u weer terug was, maar toen ik Snuffel gezien had, vond ik het beter eens in het circus te gaan kijken. Ik dacht: misschien wordt Tom daar wel verborgen gehouden. Ik wist wel dat ik er niet lang genoeg zou kunnen blijven om een grondig onderzoek in te stellen. Maar toen dat ongeluk met het meisje aan de piano gebeurde, dacht ik opeens aan de mogelijkheid Eileen over te laten komen om de plaats van dat meisje in te nemen. Ze zou daardoor een mooie kans krijgen rond te neuzen en te kijken of ze niets verdachts ontdekte."

„En heb je iets ontdekt?" Inspecteur Hadley verried zijn ongeduld door met zijn vingers op tafel te trommelen. Hij voegde er kortaf aan toe: „Allee, vooruit, heb je iets gezien?"

Eileen begon weer te stamelen. Ze kon niet uit haar woorden komen. Ze vond het eigenlijk een beetje gek om te vertellen, dat een van de twee chimpansees die ze had zien optreden, haar aan Tom had doen denken. Ze was bang dat ze het zich alleen maar verbeeld had. Immers, als je in grote spanning iemand zoekt, is het soms net of je hem overal ziet. Daar ze bleef zwijgen en inspecteur Hadley al rood begon aan te lopen van ingehouden spanning, nam John het verhaal van zijn zus over en vertelde van de chimpansees met hun dolle streken.

Het verbaasde John dat zijn vader het verhaal met zo'n grote ernst opnam.

„Uitstekend," zei hij, terwijl hij met een ruk opstond, „ik zal me met Gent in verbinding stellen en vragen of ze met een paar man hierheen komen."

„Politieagenten?" vroeg John.

„Ja, onder leiding van inspecteur Janssen. Ze moeten een volmacht mee-

Alle mensen van het circus waren al op en rond de tent heerste een grote drukte.

brengen om het circus en de woonwagens te doorzoeken."

Ingenieur Paulsen keek verrast op. ,,Dus als ik het goed heb, wilt u tot actie overgaan?"

,,Inderdaad."

,,Dus u wilt de zaak niet langer in het geheim onderzoeken?"

,,Dat dient nergens meer toe," zei Hadley. ,,De tijd van geheim handelen is voorbij. De ontdekking van mijn zoon en mijn dochter is voor mij voldoende aanleiding om aan te pakken. Met die clown in dat circus hebben we een draad in handen. En ook de veronderstelling van mijn dochter dat die ene chimpansee Tom weleens zou kunnen zijn, mag ik niet verwaarlozen."

Meneer Paulsen haalde de schouders op. ,,Onzin," zei hij, ,,een jongen vermomd als chimpansee. Hij had toch al lang kans gehad om weg te lopen?"

Hadley schudde het hoofd. ,,Vergeet niet dat ze geketend waren. Waarom? Ze moeten er in het circus een reden voor hebben om die twee zogenaamde apen met een ketting aan elkaar te binden."

,,Ik vind het nogal ver gezocht," zei ingenieur Paulsen, ,,maar u hebt de leiding hier en we zullen ons daaraan moeten onderwerpen. U denkt echter alleen aan Tom. Of uw optreden ook in het belang is van mijn jongen, dat is nog niet zeker."

,,Afwachten, meneer Paulsen. Wie weet of dit toch niet het geval is. Ik heb zo mijn vermoedens. . ."

,,Vermoedens... vermoedens..." mompelde de ingenieur. ,,We hebben al zo lang vermoedens. Maar van al die vermoedens is nog nooit iets uitgekomen. Heel de politiemacht van Europa schijnt niet in staat te zijn om een paar miezerige misdadigers, die in een slee van een auto over de wegen rijden, aan te houden. We hebben radio, telex, telefoon, telegraaf. . . maar het helpt allemaal geen steek. Het lijkt wel of we nog in de middeleeuwen leven."

,,U moet de moed niet verliezen, meneer Paulsen," zei inspecteur Hadley op vriendelijke, maar besliste toon. ,,We moeten in deze zaak nauw met elkaar blijven samenwerken en op elkaar blijven vertrouwen. Als we het onder elkaar niet eens zijn, spelen we onze tegenstanders in de kaart."

Zonder het antwoord van meneer Paulsen af te wachten stond de inspecteur op en liep naar de telefoon. Er werd in de gelagkamer zo druk gepraat en er was zo'n lawaai, dat hij geen gevaar liep afgeluisterd te worden toen hij met Gent praatte.

Even nadat het telefoongesprek geëindigd was kwam Gerda zeggen dat in het kleine eetzaaltje de tafel gedekt stond. John en Eileen hadden geen van beiden trek. Ze kregen ook nauwelijks gelegenheid om te eten, want hun vader wilde, dat ze het hele verhaal nog eens opnieuw vertelden. Toen de naam Gerstner genoemd werd, luisterde hij met extra-aandacht. ,,Denk je dat die Gerstner de baas van het circus is?"

Eileen schudde het hoofd. ,,Een béétje baas wel, maar niet de echte. Ik denk dat Gerstner meer een soort bedrijfsleider is. Er zal nog wel iemand boven hem staan, iemand die de zaken beheert, die de contracten afsluit, vaststelt waar het circus naar toe gaat en hoe dikwijls er in een bepaalde plaats wordt opgetreden. Ik denk dat die man altijd op reis is om nieuwe verbintenissen af te sluiten en besprekingen te voeren."

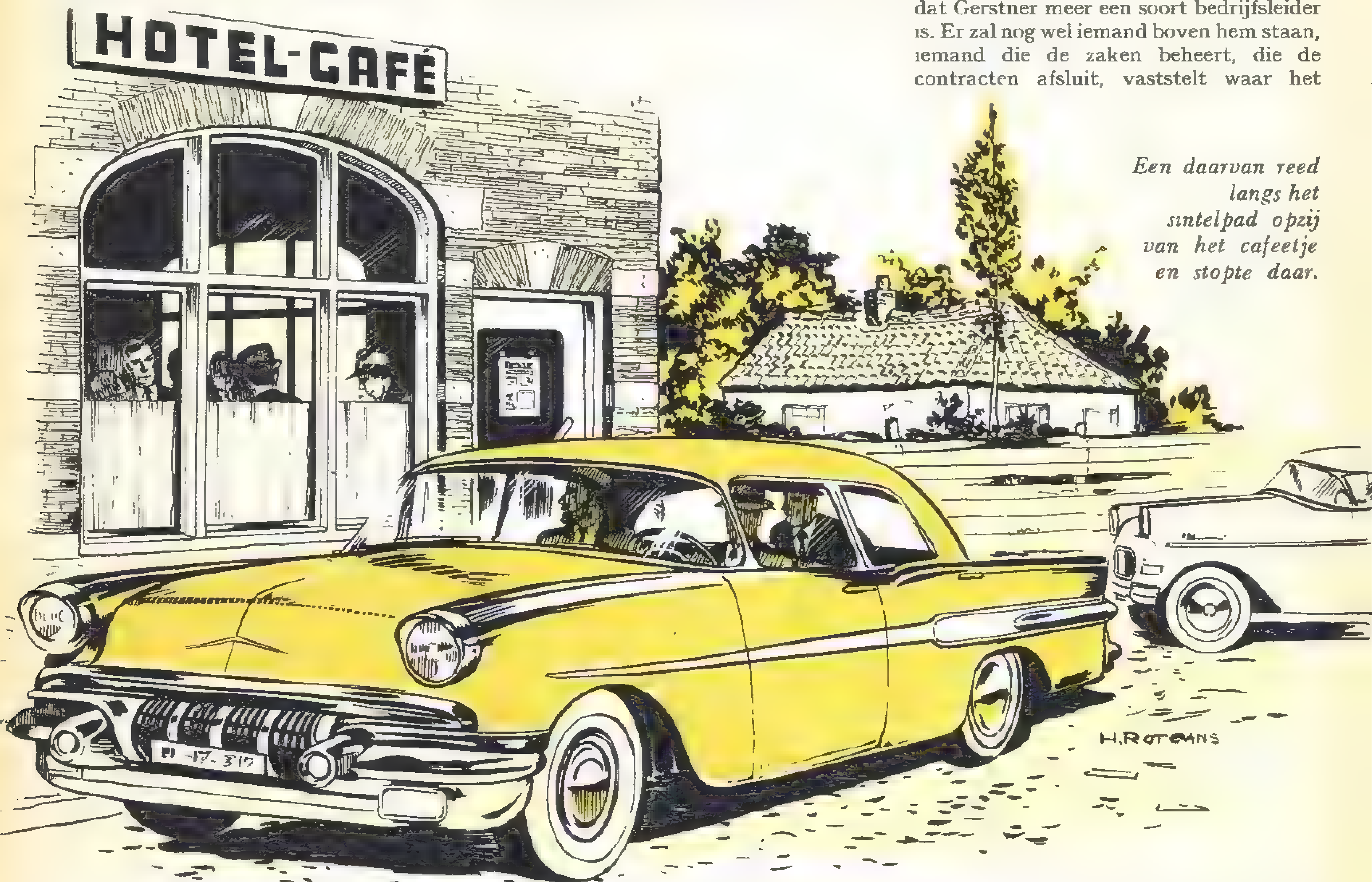
,,Hoe kom je daarop?"

,,Dat heeft Kati laten doorschemeren."

,,En heeft ze je de naam van die man niet genoemd?"

,,Neen. Als ze het over hem had, noemde ze hem altijd een beetje onderdanig meneer de directeur."

,,Daar kom ik niet veel verder mee," zei Hadley, ,,maar als hij voortdurend op stap is, moet hij toch wel een figuur zijn, die overal bekend is. Dit kunnen we nog wel even laten rusten. Als we het circus uitkammen, hebben we altijd nog gelegenheid genoeg om verschillende mensen aan de tand te voelen." Vol ongeduld keek hij

Een daarvan reed langs het sintelpad opzij van het cafeetje en stopte daar.

op zijn horloge. „Als ze vlug zijn," mompelde hij, „kunnen ze binnen tien minuten hier zijn."

Ze waren er echter nog vlugger, want juist op dat moment stopte de politie-auto voor de herberg. Er waren zelfs twee auto's. Eén daarvan reed langs het sintelpad opzij van het cafeetje en stopte daar.

HOOFDSTUK XVI

Bijna geslaagd. . .

Het spreekt vanzelf dat inspecteur Janssen in de auto zat, die voor de herberg stopte. Maar dat ook meneer Brant was meegekomen, was een verrassing. En daar had je oom Karel warempel ook. Ze zagen er allemaal nogal opgewekt uit; iedereen scheen vol vertrouwen de expeditie tegemoet te zien. De Belgische inspecteur wreef zich vergenoegd in de handen.

„U denkt dat we een goede slag slaan, hè?" vroeg Hadley.

„Wie weet, wie weet," zei inspecteur Janssen een beetje geheimzinnig. „We hebben alle reden het beste te hopen. Dank zij het flinke optreden van uw zoon en dochter. Ja, ik denk dat we op het goede spoor zijn. Wilt u wel geloven, dat wij en ook Interpol het circus onderweg al een paar keer hebben aangehouden? We vertrouwden het niet. . ."

„Had u daar een bijzondere reden voor?"

„Nee, helemaal niet. We hebben ook niets gevonden. Maar u weet, meneer Hadley, er zijn van die gevallen, waarbij je voelt dat er iets scheef zit. Wij voelden het: er was iets niet in de haak. Maar dat kon natuurlijk van alles zijn. De meeste circusmensen zijn beste, brave mensen, maar er zit natuurlijk altijd kaf onder het koren."

Meneer Hadley had vol ongeduld geluisterd. Hij vond inspecteur Janssen veel te spraakzaam. „Zullen we maar gaan?" vroeg hij.

„Een ogenblikje nog, meneer Hadley. Ik moet u nog iets vertellen. U hebt in verband met het verdwijnen van uw zoon de naam Carlos genoemd. Wel, er is iemand bij het circus, die Carlos heet. Carlos Braganza. Hij is belast met de zakelijke leiding van het circus. Maar hij staat niet ongunstig bekend. Hij was in de buurt en. . ." — hier deed de inspecteur een beetje triomfantelijk — „we hebben hem opgeduikeld."

„Prachtig," riep inspecteur Hadley uit.

„En," vulde meneer Brant aan, „we hebben hem bij ons."

„U hebt hem bij u?"

Het duurde een ogenblik voor John van zijn verbazing was bekomen. Hij keek de mannen vragend aan en dacht: Maar. . . Carlos. . . dat ís toch degene die we hebben moeten. . .

„Ja," zei inspecteur Janssen, „we hebben hem bij ons. En aangezien jij, John, hem in de Rondella gezien hebt, moet je even mee naar buiten gaan en hem eens goed aankijken."

„Moet ik hem identificeren?" vroeg John, die graag wilde laten horen dat hij politietermen kende.

„Juist."

Met z'n allen gingen ze naar buiten. John rende voor de anderen uit. Hij kon zich niet langer beheersen. Met gebalde vuisten holde hij naar de auto toe. Achter in de auto naast een politieagent zat de kerel, die John inderdaad gezien had bij de boot in Dover. Er was geen twijfel mogelijk. Dit wás hem. Dit was de man die Carlos heette.

John kon zich niet langer inhouden. Alle angst, alle opgekropte woede van de laatste dagen ontlaadde zich.

„Jij ellendeling," schreeuwde hij, „wat heb je met Tom uitgevoerd? Waar is Tom gebleven?"

De man scheen niet in het minst onder de indruk. Hij bleef doodkalm. „Je hebt gelijk, jongen," zei hij heel bedaard. „Ik kan me voorstellen dat je woedend bent."

De houding van Carlos prikkelde John nog meer. „Dat is hem," riep hij. „Ik weet het zeker. En er was nog een andere kerel bij hem. Een klein mannetje met zó'n neus. Snuffel." John wees een onmogelijk grote neus aan.

„Laten we nu niet hatelijk worden," zei Carlos met een grijns.

John kon maar niet begrijpen waarom inspecteur Janssen de zaak zo licht opnam. Hij had gedacht dat Carlos geboeid zou zijn en liefst had hij hem een boevenpak zien dragen. Maar de kleine Belgische inspecteur lachte vriendelijk en zei: „Je hebt je in Carlos een beetje vergist, John. Wat hij gedaan heeft is niet goed te praten, maar hij is niet de man die jij denkt dat hij is. Maar dat zal je straks allemaal wel duidelijk worden. Kom, stap in."

Het gezelschap was nu te groot om in één auto naar het circus te rijden. Daarom had de politie de tweede wagen meegebracht.

Het begon al donker te worden toen ze het circusterrein bereikten. Overal waren lampen en schijnwerpers ontstoken. Hoewel niemand van hen in uniform was, leek het of de mensen al van verre in de gaten hadden wie zij waren.

Of kwam dat doordat de mensen van het circus Carlos ontdekt hadden? John kon niet zeggen waar het precies aan lag, maar hij had de indruk dat er tekens werden gegeven, die van stal naar stal en van tent naar tent gingen.

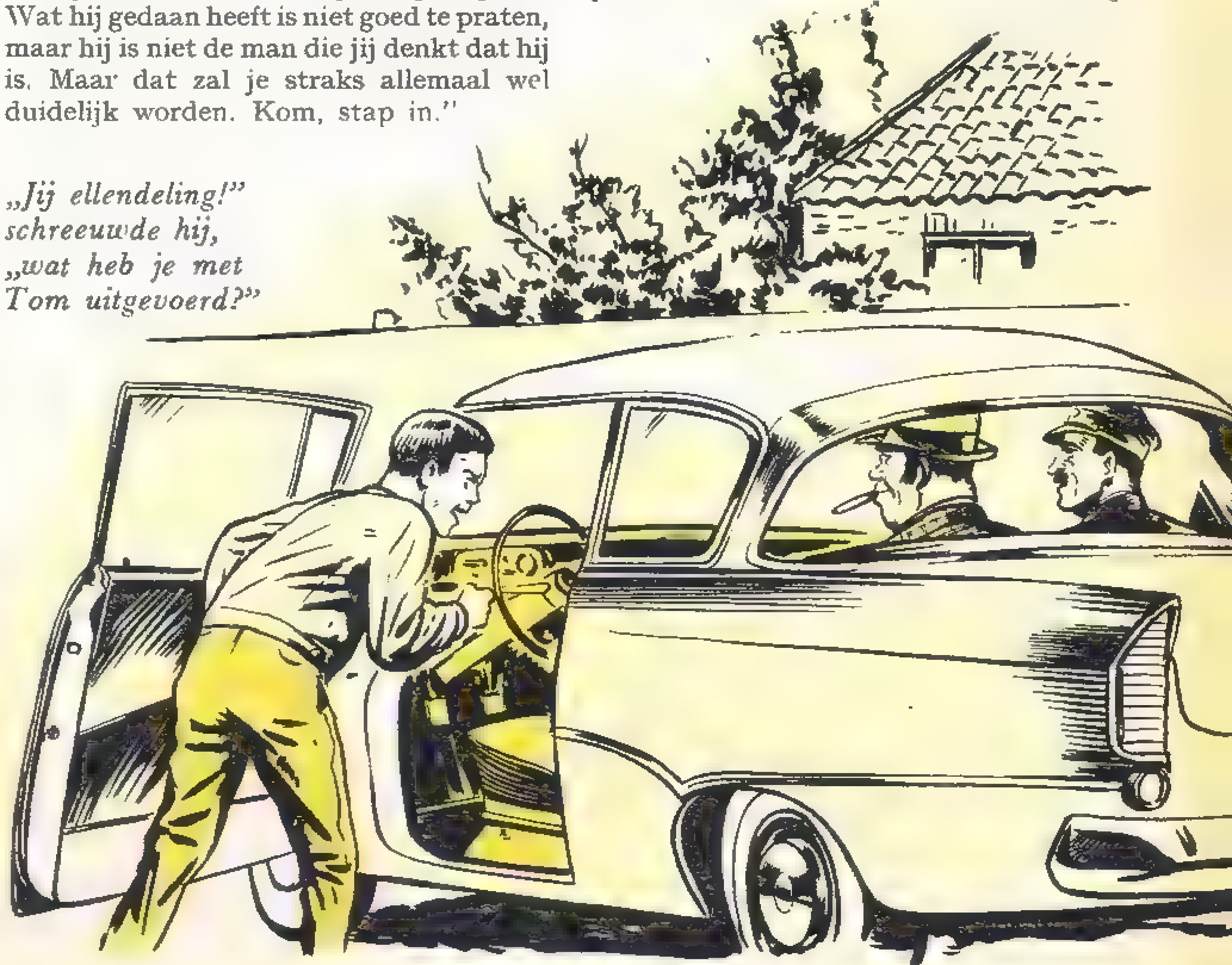
Toen het groepje de ingang van de grote tent bereikte, stond daar een aantal mensen van het circus bij elkaar. Vooraan stond, met een brede grijns op zijn rood gezicht, meneer Gerstner, de baas van Kati. Hij zag er opvallend netjes uit: een hoge hoed stond een beetje scheef op zijn hoofd en hij had een rokkostuum aan. In zijn hand hield hij een zweep. Hij liet op geen enkele manier blijken dat hij John en Eileen kende.

„Ha," riep hij uit, „het doet me genoegen vrienden van meneer Braganza te ontmoeten."

„Hou je grapjes maar voor je," snauwde Carlos hem toe.

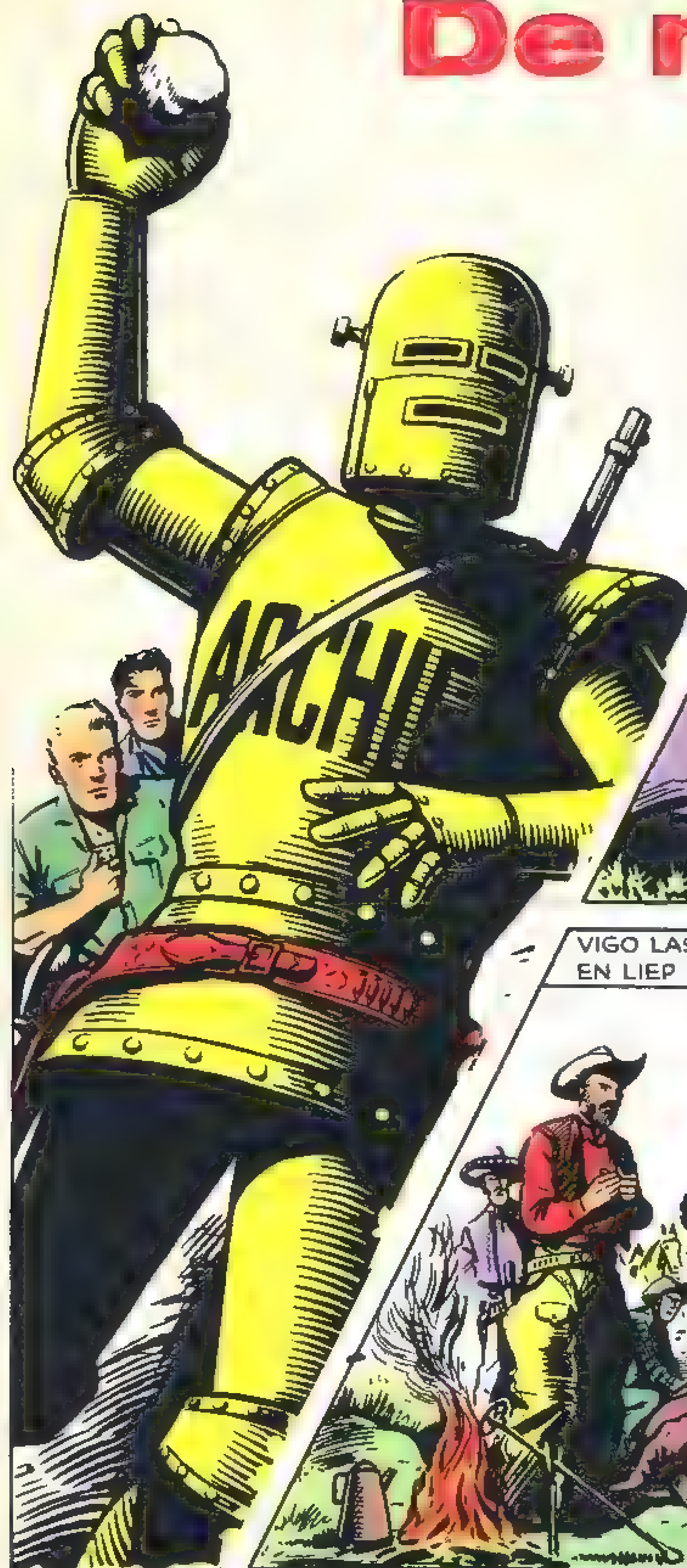
Inspecteur Janssen haalde de volmacht voor huiszoeking te voorschijn en hield hem Gerstner onder de neus. „U hebt hier een chimpanseenummer waarin mensen optreden," zei hij. „We willen ze even zien." En daar Gerstner zich niet bewoog, voegde hij eraan toe: „En vlug een beetje."

Wordt vervolgd

„Jij ellendeling!" schreeuwde hij, „wat heb je met Tom uitgevoerd?"

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE, OP VAKANTIE IN NIEUW-MEXICO, WERDEN BESCHULDIGD VAN EEN OVERVAL OP EEN POSTKOETS, DIE WAS GEPLEEGD DOOR EEN BENDE. DE VRIENDEN KWAMEN DEZE BENDE OP HET SPOOR EN ZAGEN DAT DE LEIDER JUIST NIEUWE ORDERS GAF.

DE VRIENDEN ZATEN WEGGEDOKEN ACHTER DE ROTSEN EN TERWIJL TED ZIJN ZENDER BEDIENDE, GREEP ARCHIE EEN STEEN.

IK WIL DAT PAPIER ZIEN TE BEMACHTIGEN. ARCHIE MOET ME DAARBIJ HELPEN!

DAT LUKT JE NOOIT!

VIGO LAS DE ORDERS VAN ZIJN BAAS EN LIEP DAARNA NAAR HET VUUR.

MORGEN GAAN WE ER WEER OP UIT, MANNEN! BEREID JE MAAR VAST VOOR!

JA, NÚ, ARCHIE!

GELEID DOOR TED SLINGERDE ARCHIE DE STEEN WEG.

IK HOOP DAT HIJ DIE STIER RAAKT. DAT IS DE LEIDER VAN DE KUDDE!

ARCHIE HAD PRIMA GEMIKT. DE STEEN RAAKTE DE STIER OP DE RUG.

RAAK! NETJES GEDAAN!

ALS HET DIER NU MAAR AAN DE HAAL WIL GAAN!

HET VOLGENDE OGENBLIK SLOEG DE STIER LOEIEND OP DE VLUCHT EN DE KUDDE VOLGDE HEM.

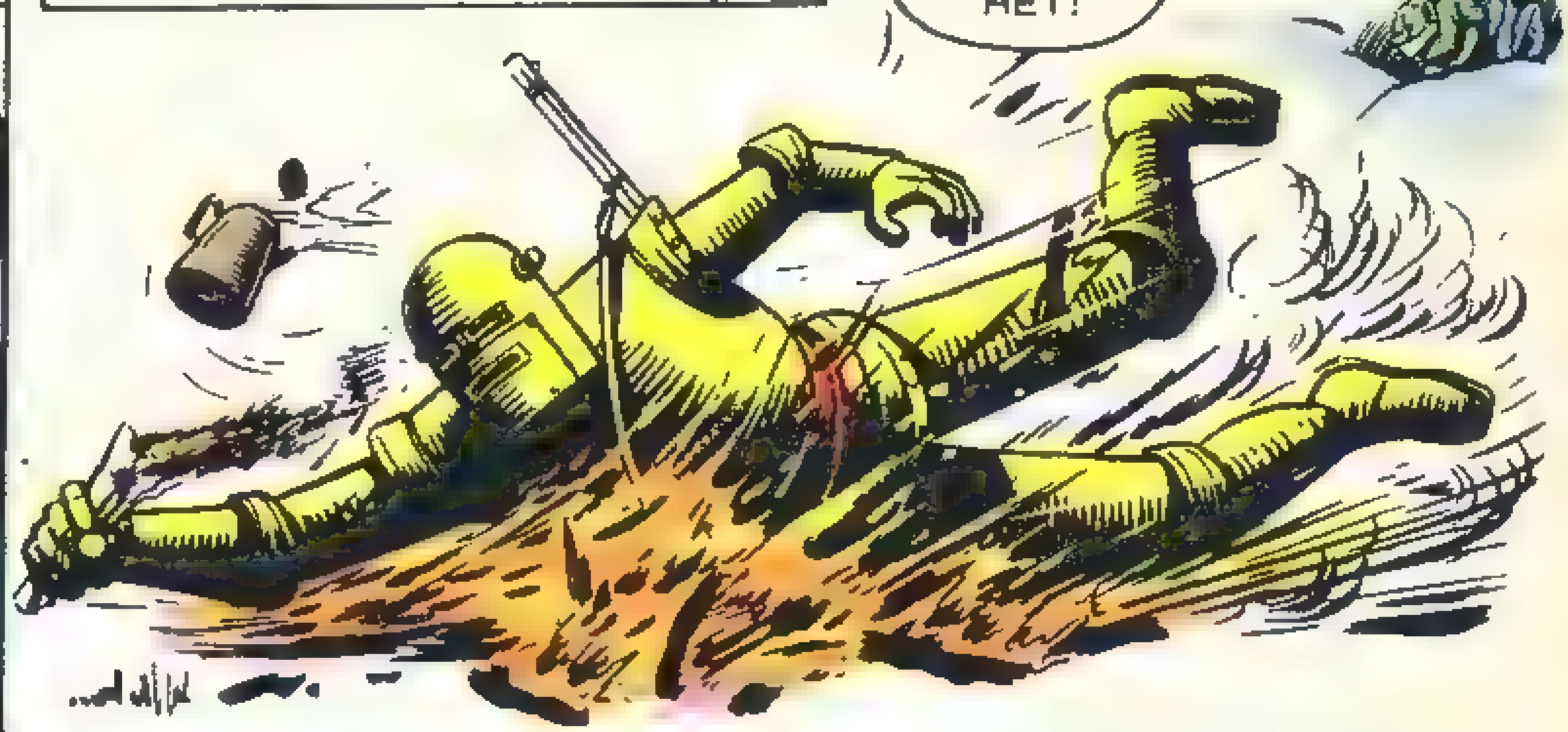
HET IS GELUKT! NU MOET DE BENDE ERACHTERAAN!

VIGO GOOIDE HET PAPIER NEER EN RENDE WEG.

DE KUDDE SLAAT OP HOL! VLUG!

HOUD ZE TEGEN!

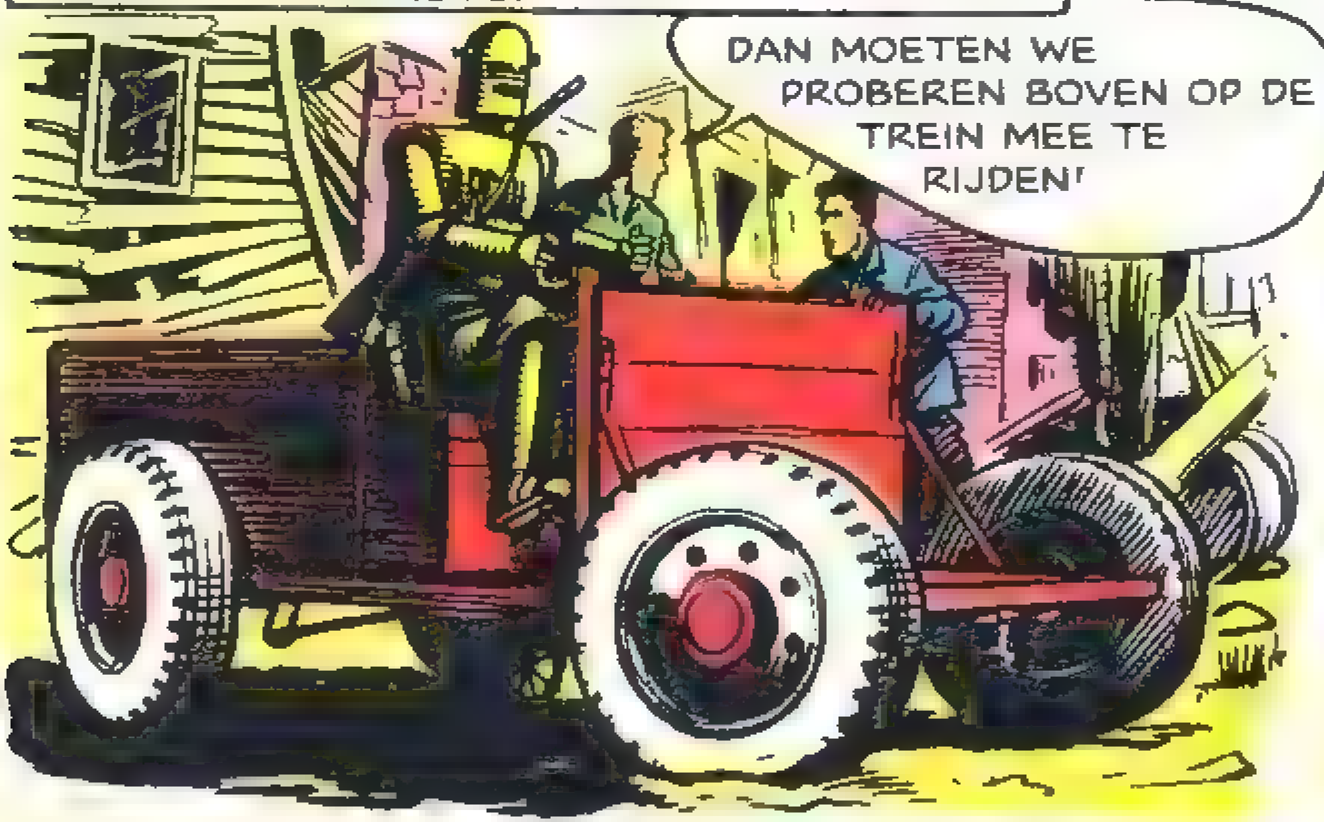

TERWIJL DE BENDE ACHTER DE KUDDE AAN GING, HOLDE ARCHIE NAAR HET VUUR.
VLUG, ARCHIE! DIT IS ONZE KANS!
GAUW, ANDERS IS HET VERBRAND!

DE ROBOT NAM EEN DUIK EN GREEP HET SMEULENDE PAPIER.
HIJ HEEFT HET!

TOEN VIGO EN ZIJN MANNEN TERUGKWAMEN, WAS ARCHIE VERDWENEN.
GOED GEDAAN, ARCHIE! DAT PAPIER IS HEEL BELANGRIJK!

VLUG LIEPEN DE VRIENDEN DE MIJNGANG IN EN ARCHIE LICHTTE HEN BIJ.
EEN KAART VAN DE SPOORLIJN VAN MAGENZA! ZE GAAN EEN TREIN OVERVALLEN DIE GOUD VERVOERT!
DAT MOETEN WE VERHINDEREN!

ALS WE DE BENDE WILLEN ONTMASKEREN, KUNNEN WE HET BESTE IN DIE TREIN MEERIJDEN. DAN KUNNEN WE HEN VERRASSEN!
VERGEET NIET DAT WE ZELF GEZOCHT WORDEN!

TED KNIKTE EN LIEP NADENKEND TERUG NAAR DE TRAPAUTO.
DAN MOETEN WE PROBEREN BOVEN OP DE TREIN MEE TE RIJDEN!

DE VOLGENDE DAG WACHTTEN DE VRIENDEN DE TREIN IN EEN ROTSACHTIGE STREEK OP.
DAAR KOMT HIJ! ALS HIJ HIER IS, SPRINGEN WE EROP!
ALS ARCHIE DIE SPRONG MAAR KAN MAKEN!

DE TREIN KWAM LANGZAAM NADERBIJ. TOEN...
JA, SPRINGEN! JIJ EERST KEN!
DAAR GAAT IE!

KEN NAM EEN AANLOOP EN SPRONG.
EN NU WIJ, ARCHIE! LET OP, DAAR GAAN WE!

TED BELANDDE VEILIG OP DE TREIN, MAAR ARCHIE BLEEF ACHTER EEN BOOMWORTEL HAKEN EN...
LIEVE HELP! ARCHIE HAALT HET NIET! HIJ MIST DE TREIN!

Het geheim van de onderaardse gang

Vervolg van blz. 3

daar voelden de drie vrienden toch weinig voor.

Enkele uren later dronken ze een kop koffie bij boer Luickx en op diens vraag of ze goed hadden geslapen de eerste nacht, antwoordden ze allen haastig met ja. Ze maakten daarna een flinke tocht over de hei, waarbij ze volgens Roel enkele malen op Belgisch grondgebied liepen.

In de namiddag pompten ze de voetbal op en trapten een tijdje, maar van harte ging het toch niet. Onwillekeurig wachtten ze op de duisternis en de dingen die dan komen gingen.

Na het eten bleven ze in de tent liggen, totdat Lex het niet langer uithield. ,,Waar we helemaal niet meer aan hebben gedacht is hoe die kerel zo plotseling kon verdwijnen," riep hij uit. ,,Laten we gaan zoeken of we een ingang van een hol kunnen vinden."

Op handen en voeten kropen ze even later over de grond op de plek waar Lex de man had zien staan. Plotseling gaf Paul een schreeuw. ,,Hier, lui, kijk, een soort deksel."

Het was inderdaad een grote houten deksel, waaraan een ijzeren ring was bevestigd. Het lag verscholen onder half verrotte bladeren en verdroogde dennenaalden.

Lex stelde voor het deksel op te tillen. De scharnieren bleken pas geolied te zijn, want het deksel ging geruisloos omhoog en onthulde een cementen put, waarin ijzers waren bevestigd die als trap konden dienen. Lex stond onmiddellijk klaar om naar beneden af te dalen, maar Paul hield hem tegen. ,,Wacht even, Lex. Als het erop aan komt, is Roel sterker dan jij. Het lijkt me beter dat hij naar beneden gaat en eens poolshoogte neemt."

Lex stribbelde nog wel wat tegen, maar tenslotte gaf hij toe, mede op aandringen van Roel, die een zaklantaarn was gaan halen en nu het ijzeren trapje afdaalde. ,,Het is beter dat jullie weer in de tent gaan zitten," zei hij, ,,voor het geval die kerel van vannacht terugkomt."

Tien minuten brachten Paul en Lex in spanning in de tent door. Toen zagen zij het deksel van de put weer omhoogkomen en het olijke gezicht van Roel verschijnen. Even later was ook hij in de tent. De anderen bestormden hem met tientallen vragen, die hij lachend afweerde. ,,Stil nou, ik kan toch niet alles tegelijk vertellen. Maar veel bijzonders heb ik daar beneden overigens niet gevonden. De put is van beton en loopt ongeveer tot vijf meter onder de grond. Dan kom je in een kamertje van ongeveer drie bij drie meter. In dat kamertje zit een deur, maar die is op slot. En dat is alles."

De anderen keken teleurgesteld. Ze hadden minstens gedacht een smokkelaarsnest ontdekt te hebben en nu was er eigenlijk niet veel bijzonders. ,,Toch heb ik het idee dat die deur meer verbergt dan we denken, maar hoe komen we daarachter?" vroeg Paul.

,,Dat is nogal gemakkelijk," antwoordde Roel. ,,Ik ga direct weer naar beneden en wacht tot er iemand komt. Als die kerel van vannacht terugkomt, dan zal hij wel door die deur gaan en kan ik ook een kijkje nemen."

Lex keek bedenkelijk. ,,Je zegt dat je je in dat kamertje niet kunt verbergen," merkte hij op. ,,De kans is dus groot dat hij je onmiddellijk ontdekt, en wat dan?"

Roel achtte de kans van ontdekking niet zo groot. ,,Als ik me in het uiterste hoekje druk tegenover die deur kan die vent me niet zien, zelfs al heeft hij een zaklantaarn."

Tenslotte werd besloten dat Roel weer naar beneden zou gaan en dat Paul en Lex in de tent de wacht zouden houden. Als hun vriend niet terugkwam konden ze altijd nog de politie waarschuwen.

Met een kloppend hart zagen zij even later hun vriend Roel weer afdalen en toen het deksel boven hem dichtging en Lex en Paul er wat bladeren en dennenaalden op stapelden, zei Lex nog: ,,Ik ben er niets gerust op."

Roel nestelde zich intussen op de grond in de linkerhoek van de onderaardse kamer. Hij rekende er daarbij op dat, mocht er iemand komen, deze direct recht naar de deur zou gaan. Waar Roel noch zijn vrienden op hadden gerekend was dat er achter die deur al iemand was. Roel hoorde plotseling het gerammel van sleutels en voor hij goed en wel overeind was had iemand aan de andere kant van de deur deze opengemaakt en scheen een zaklantaarn in zijn gezicht. De jongen begreep dat hij snel moest handelen. Voor de man goed en wel besefte wat hij had gezien haalde Roel uit en raakte hem met zijn gebalde vuist op de kin. De man sloeg Roel echter met de zaklantaarn op zijn hand en de tranen schoten hem in de ogen van pijn. ,,Jaap, kom eens hier," riep de man en toen begreep Roel dat hij weg moest. Hij nam een sprong naar het trapje en klauterde naar boven. Maar een ijzeren greep omvatte zijn enkel en hij was verplicht weer naar beneden te klimmen.

De tweede man had een carbidlamp bij zich en nu kon Roel hun gezichten onderscheiden. Het waren ongure kerels, vond hij en hoewel hij niet gauw bang was, hoopte hij toch maar dat zijn vrienden gauw de politie zouden waarschuwen. Maar dan herinnerde hij zich dat die niet wisten dat deze kerels beneden waren. Ze zouden dus geen hulp gaan halen en wie weet wat deze kerels met hem deden.

De mannen waren nu enigszins van hun verbazing bekomen en de kerel met de carbidlamp kwam op hem af. ,,Wat wou jij, jongetje?" zei hij vervaarlijk. ,,Wou jij Japie een beetje bespioneren?"

Hij gaf Roel een klap in het gezicht waardoor deze bijna achterovertuimelde. ,,Blijf van me af, kerel, of ik zal je," riep hij zo hard mogelijk, in de hoop dat zijn vrienden boven er iets van zouden horen. De man kwam nu op hem af en hoe Roel ook uit alle macht vocht, tegen de overmacht was hij niet opgewassen.

Even later was hij aan handen en voeten gebonden en een van de kerels droeg hem door de deur. Wat Roel toen zag ontlokte hem bijna een schreeuw. Ze waren in een enorme ruimte, waar wel tien, vijftien glanzende auto's stonden. De wagens leken allemaal nieuw. Langs de ene wand was een soort werkbank ingericht, waar allerlei apparaten hingen. En plotseling begreep Roel het. Dit waren gestolen wagens, die hier opnieuw werden gespoten en van een vals nummerbord werden voorzien. Maar onmiddellijk rees bij hem de vraag: Hoe krijgen ze de auto's onder de grond?

Zijn gedachten werden weer afgeleid doordat de kerel die hem naar binnen

Een voor een verdwenen de kerels in de put.

had gedragen hem nogal onzachtzinnig op de grond legde. „Moet ik hem knevelen, Japie?" vroeg hij.

De ander lachte vals. „Waarom? Hij kan zo hard schreeuwen als ie wil, niemand zal hem horen."

Roel besefte dat het er voor hem niet best uit zag. Hij had het geheim van deze kerels ontdekt en ze zouden hem niet zo maar zonder meer laten gaan. De twee mannen fluisterden intussen druk met elkaar en toen degene die de ander met Japie had aangesproken even later wegging, begreep hij wel dat die andere misdadigers ging ophalen. „Kijk goed uit, Willem," zei Japie toen de man wegging, „of je die twee andere knapen boven ziet. Sla ze maar bewusteloos en gooi ze maar naar beneden," zei hij gemeen.

De laatste hoop van Roel werd daarmee de bodem ingeslagen, want een ogenblik dacht hij dat alles goed zou komen als zijn vrienden de kerel naar buiten zagen komen. Ongetwijfeld zouden ze dan alles begrijpen en de politie waarschuwen. Maar als ze in hun tent lagen zoals afgesproken was, waren ze voor deze sterke kerel een gemakkelijke prooi. En wat zou er gebeuren als ze alle drie gevangen waren, daaraan wilde Roel liever niet denken.

Lex en Paul hadden zich inmiddels zenuwachtig liggen maken over het uitblijven van Roel. „Ik begrijp niet dat die jongen daar maar rustig kan blijven zitten," had Paul na een tijd wachten gezegd. Lex had hier enige tijd over nagedacht alvorens te antwoorden. Dan was plotseling een idee bij hem opgekomen. „Stel je voor dat die kerel nog beneden was toen Roel afdaalde, wie weet wat er dan nu. . ." Lex durfde de zin niet uitspreken, maar wel werd hij plotseling actief. „Paul, jij gaat zo snel je kunt naar het dorp en waarschuwt de politie. Je vertelt wat ik heb gezien en dat Roel daar nu al een hele tijd beneden is. Intussen klim ik in een boom en kijk wat er gaat gebeuren." Paul was daarna zo snel zijn benen hem dragen konden weggerend en Lex zocht een boom, vanwaaruit hij een goed uitzicht had op het deksel van de put. Nog maar nauwelijks zat hij bovenin of hij zag het deksel omhoogkomen. En daar verscheen niet, zoals hij nog een ogenblik had gehoopt, het gezicht van zijn vriend Roel, maar dat van een gemeen uitziende kerel, die snel verdween in het bos.

Hoewel hij dat niet besefte, raadde Lex in gedachten precies wat de kerel ging doen: hulp halen.

De minuten verstreken en het wachten daarboven in die boom leek uren te duren. Lex maakte zich steeds ongeruster over het lot van Roel.

Opeens klonk het geluid van krakende takken en vier, vijf kerels kwamen aanlopen. De vent met het gemene gezicht liep voorop. Een voor een verdwenen de kerels in de put en toen de laatste man verdwenen was, kon Lex het niet meer uithouden. Hij liet zich snel uit de boom glijden en liep naar de put. Even aarzelde hij, dan pakte hij resoluut het deksel en trok het omhoog. Hij rook een benzinelucht en het geluid van draaiende motoren drong tot hem door. Lex haalde diep adem en riep toen zo hard als hij kon: „Geef jullie over, politie, in naam der wet."

Hij wist dat hij verloren zou zijn als er enkele kerels naar boven zouden komen. Maar er kwam niemand. Roel, die tot zijn verbazing en blijdschap de stem van zijn vriend Lex had herkend, hoorde Japie schreeuwen: „Vlug, naar de ruïne allemaal."

De mannen stapten daarop ieder in een auto en Japie opende aan het eind van de hal twee grote deuren, die toegang gaven tot een donkere gang. Even later verdwenen de auto's in de onderaardse gang en omdat zij meenden dat de politie hen op de hielen zat, bekommerden zij zich niet meer om Roel. Toen de laatste auto met Japie achter het stuur in de gang was verdwenen, schreeuwde Roel uit alle macht: „Lex, Lex, kom maar, alles is veilig."

Lex daalde zo snel mogelijk af en sneed met zijn zakmes de touwen door waarmee Roel geboeid was geweest. Met tranen in de ogen keken de jongens elkaar aan. Ze zeiden niets, maar allebei dachten ze: Dat was op het nippertje. Een nieuw geluid drong nu tot hen door. Even later verscheen Paul beneden, gevolgd door drie bars uitziende politiemannen. Snel vertelde Roel zijn avonturen. „En met zes van de gestolen wagens zijn ze nu naar de ruïne, maar waar dat is weet ik niet," besloot hij zijn verhaal. Een dikke wachtmeester, die, terwijl Roel zijn verhaal deed, de nog achtergebleven auto's had bekeken, lachte grimmig. „Maar ik weet wel waar die ruïne is en onze vrienden worden daar al opgewacht."

Roel begreep er nu niets meer van. Wist de politie van het bestaan van een ruïne waar de onderaardse gang op uitkwam? En hoe kwam het dat die ruïne nu al werd bewaakt?

De wachtmeester stelde voor naar de boerderij te gaan, waar de jongens hun verhaal nog eens konden doen. De boer en de boerin luisterden met open mond toe. Ze konden het maar nauwelijks geloven. Maar toen de wachtmeester ging vertellen was het de beurt van de drie vrienden om verbaasd te zijn

De onderaardse gangen waren bij de politie bekend. Zij begonnen op de grote weg bij Huybergen en eindigden tenslotte in een ruïne in België. Van de grote weg af was er makkelijk met een auto in te komen, omdat de gangen tamelijk breed waren en van de weg af schuin naar beneden liepen. Zo ook bij de ruïne.

Maar enkele jaren geleden was de gang gedeeltelijk ingestort en had de politie er eigenlijk nooit meer naar gekeken. Kennelijk hadden deze kerels de gang weer schoongemaakt.

Dat bleek de andere dag inderdaad. De Belgische politie had de mannen met hun auto even buiten de ruïne opgevangen en gearresteerd. Bij hun arrestatie bekenden ze dat ze al sinds twee jaar gestolen auto's in de onderaardse gangen een ander kleurtje gaven om ze dan later te verkopen. Op die manier verkochten ze in België gestolen wagens in Nederland en auto's die ze in Nederland stalen, werden in België verkocht.

De drie vrienden moesten op het bureau heel wat verklaringen tekenen, maar zij kregen ook heel wat complimentjes in ontvangst te nemen. Zelfs een inspecteur van de rijksrecherche wenste hun veel geluk met hun „vangst".

Eenmaal terug in het kamp zei Roel: „Een ding wil ik nu nog weten. Hoe kwam het dat die politiemannen er zo gauw waren?"

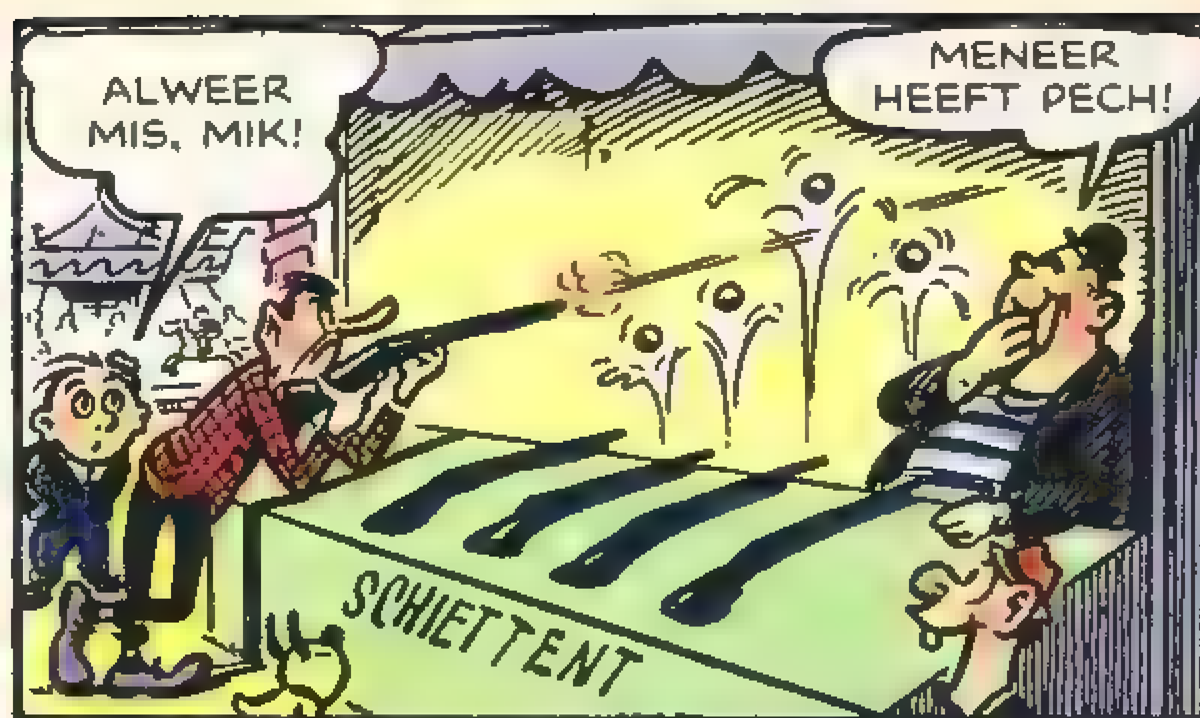
Paul glimlachte.

„Weet je," zei hij met een knipoogje, „als ik ze had verteld dat Lex een spook in de grond had zien verdwijnen hadden ze me uitgelachen. Daarom zei ik maar dat twee kerels jou hadden ontvoerd en je mee naar beneden hadden genomen. En omdat ze van het bestaan van die gang wisten, waarschuwden ze onmiddellijk hun Belgische collega's."

„Ik stel voor," zei Lex, „dat we vandaag vroeg gaan slapen en morgenochtend een fikse wandeling maken, oké?"

„Mij best," vond Paul, „maar eerst nog iets anders." En terwijl hij Roel een stevige klap op diens schouders gaf zei hij: „Krijgen we nu nog wat te eten of niet?"

MUG en MIK

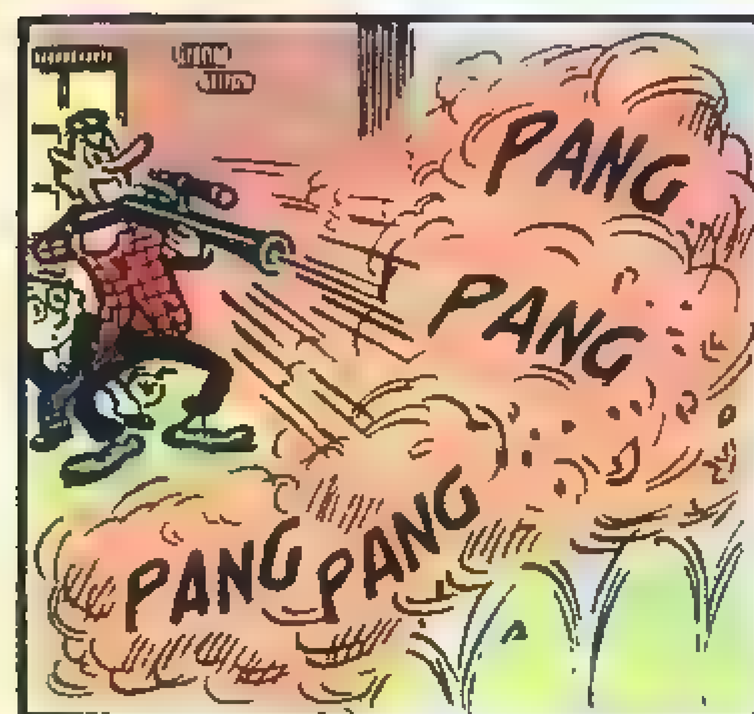

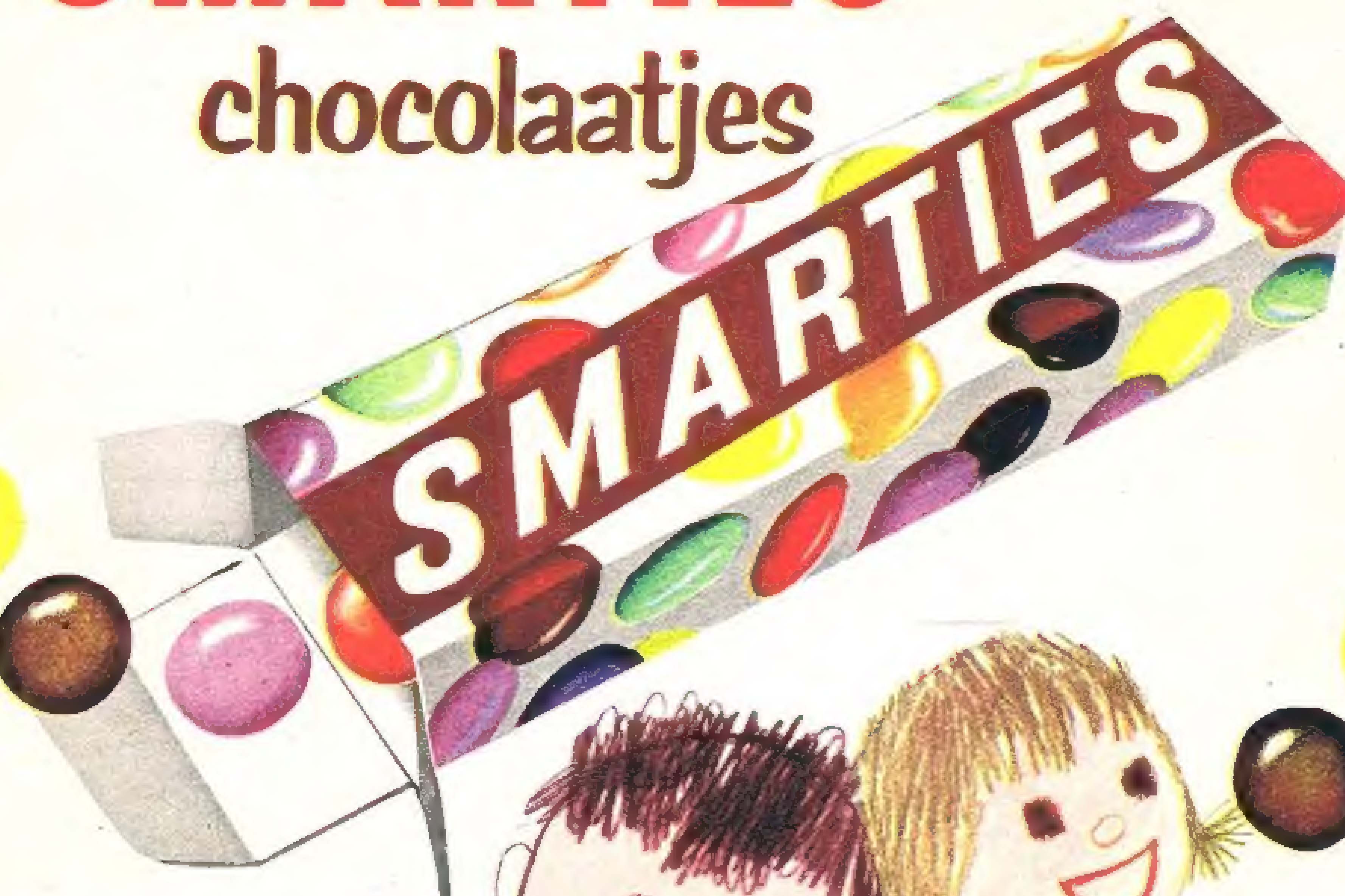

WAAR KOMT DIE NAAM VANDAAN?

Amerika

We weten allemaal dat Amerika ontdekt is door Christoffel Columbus. Dit gebeurde eigenlijk bij toeval, want Columbus was op zoek naar China. Op 3 augustus 1492 was hij met drie schepen, de *Santa Maria*, de *Nina* en de *Pinta*, uit Spanje vertrokken en na een lange en moeizame reis, waarbij de bemanning van de schepen (honderdtwintig man) er herhaaldelijk bij hem op aandrong terug te gaan, bereikte hij de Nieuwe Wereld. Teruggekomen in Spanje werd Columbus met roem en eer overladen. Later maakte hij nog een paar reizen naar het nieuw ontdekte land, waarbij hij onder andere op de kust van Mexico landde. Toen hij tenslotte weer terugkeerde in Spanje, bleek hij daar al bijna vergeten te zijn en van de bekendheid, die hij na zijn eerste reis verkregen had, was weinig of niets meer over. Op 25 mei 1506 stierf hij arm en onbekend. Intussen had een andere ontdekkingsreiziger, de Spanjaard Amerigo Vespucci, ook een reis naar de Nieuwe Wereld gemaakt. Bij zijn terugkomst schreef hij er een boek over, dat grote bekendheid kreeg. Tenslotte ging men het nieuwe land Amerika noemen naar de voornaam van deze man, terwijl de grote ontdekker uit Genua, die toch de grootste moeilijkheden en tegenslagen had overwonnen en als eerste na een reis vol gevaren voet aan land had gezet, miskend en vergeten was. Pas veel later heeft men de grote verdiensten van Columbus ingezien, maar toen was de naam Amerika al volledig ingeburgerd. De Zuidamerikaanse staat Columbia is naar hem vernoemd.

NIEUW
SMARTIES
chocolaatjes

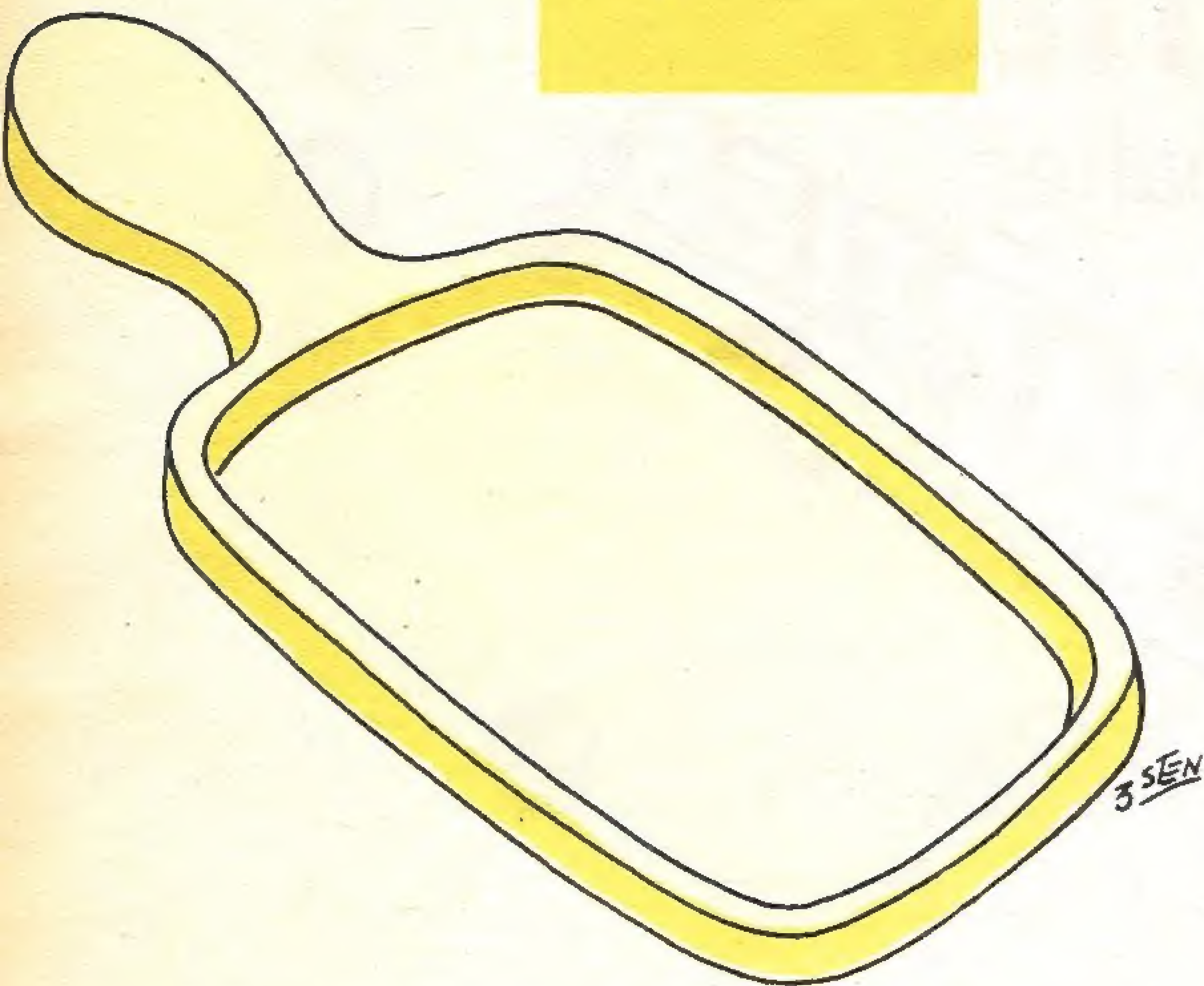
Mmm, chocola van binnen,
suiker van buiten... Smarties!
Zóóó veel, zóóó lekker,
zóóó veel kleuren... Smarties!
Om te bijten. Om te zuigen.
Om mee te spelen.
Om uit te delen...
Smarties! Lekker veel!

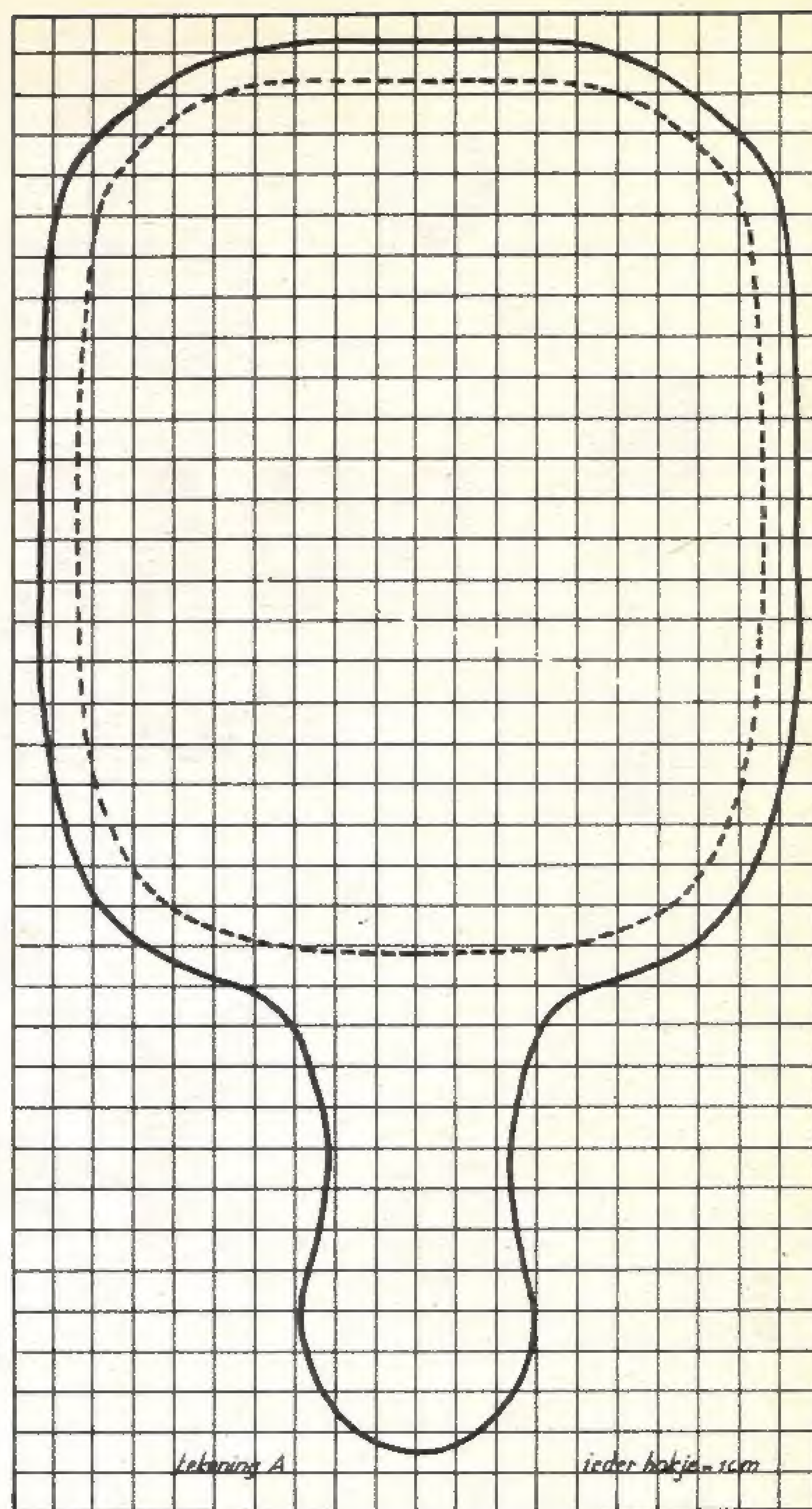
25 ct per pakje

een Rowntree product

Maak het zelf voor moederdag

Een snackplankje

Zondag 13 mei (dus aanstaande zondag over een week) is het moederdag en natuurlijk willen we op die dag moeder met een cadeautje verrassen. Er zijn ontelbaar veel mogelijkheden voor cadeaus: bloemen, een boek, noem maar op, maar het allerleukste is altijd: iets geven, dat je zélf gemaakt hebt. Daarom doen we jullie hierbij een ideetje voor een geschenk aan de hand en we hopen dat heel veel moeders het straks aangeboden zullen krijgen.

Het ontwerp dat we hier getekend hebben, is een zogenaamd snackplankje. Het is heel eenvoudig en zonder veel onkosten te maken en het kan in een gezelschap of gewoon in de huiselijke kring dienst doen als serveerplankje voor zoetigheden, hartige hapjes enzovoort. Je hebt er weinig materiaal voor nodig en als je een beetje kunt figuurzagen, maak je het in een wip. Aan de slag dus!

We gaan eerst naar tekening a kijken. Die tekenen we uit tot op ware grootte. We nemen nu een stukje triplex van 35 × 19 × 0,3 cm en brengen daar met behulp van carbonpapier de buitenlijn van het snackplankje op over. Is dat gebeurd, dan zagen we het plankje met de figuurzaag volgens die lijn uit. We hebben nu iets dat lijkt op een zogenaamd bat, dat bij tafeltennis gebruikt wordt.

Nu nemen we een stukje multiplex van 35 × 19 × 1 cm en daarop brengen we (ook weer met carbonpapier) zowel de buitenlijn als de binnenste stippellijn van het plankje over. Weer pakken we de figuurzaag en we zagen het plankje uit langs de buitenlijn én langs de stippellijn, zodat we een soort ring van multiplex overhouden, die 1 cm breed en 1 cm hoog is. Nu gaan we de plankjes van triplex en multiplex schuren met fijn schuurpapier. Daarna lakken we de uitgezaagde multiplexrand in een frisse kleur. Wat die kleur betreft: denk erom dat je deze aanpast aan de kleur van het plakplastic, dat je aanstonds gaat gebruiken.

Op het dunne (triplex) plankje plakken we een stukje plakplastic met een leuk, fris patroontje. Als het erop zit, knippen we het rondom mooi gelijk bij.

Als nu de lak van de uitgezaagde rand van multiplex goed droog is (dus laat het maar tot de volgende dag wachten), leggen we deze rand op het triplexplankje, draaien de zaak om en bevestigen daarna met kleine spijkers de twee plankjes aan elkaar.

Nu gaan we de buitenste zijkanten van het snackplankje net zo lang schuren tot het lijkt of de twee delen samen één geheel vormen. Tenslotte lakken we de boven- en de zijkanten. *Te*

Wie schrijft?

Deze week hebben we vier zieke lezers op ons lijstje staan. Ze liggen alle vier in het Margrietpaviljoen, Sanatorium Dekkerswald in Groesbeek en het zijn:

Tonnie Leenders (7 jaar).

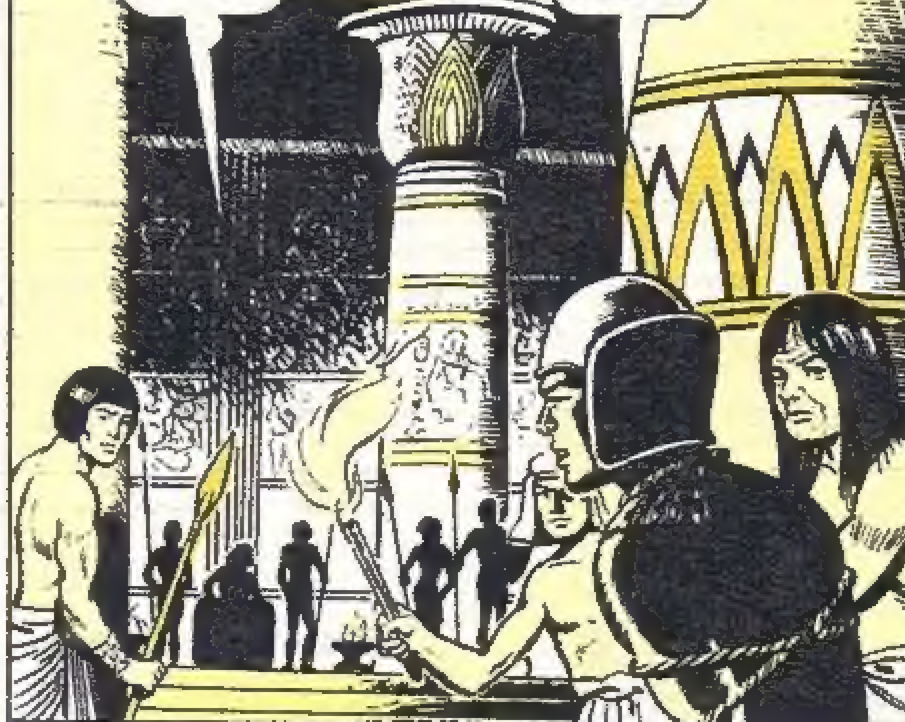
Wim v. d. Hazelkamp (16 jaar); Wim spaart foto's van filmsterren.

Willy Hendriks; Willy spaart ansichtkaarten van dorpen en gebouwen.

Cris Kersten; Cris spaart foto's van filmsterren en zangers.

De gouden kraag

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct. per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.